Descoperirea lui Dumnezeu
(Die Enthüllung Gottes)
Jeffersonville, Indiana, SUA
14. iunie 1964

Să rămînem o clipă în picioare în timp ce ne aplecăm capetele noastre pentru rugăciune.

Domnul nostru plin de har, noi sîntem mulțumitori pentru prioritatea de a ne putea strînge azi aici pe pămîntul acesta, înaintea venirii Tale. Noi vrem să ne verificăm azi inimile cu ajutorul Cuvîntului Tău ca să aflăm dacă stăm în credință şi dacă sîntem gata pentru ceasul venirii Tale; să fim aşa după cum spune Scriptura, să fim gata pentru a fi luați cu acei care au adormit în Domnul şi să ne întîlnim cu Domnul în văzduh pentru a fi întotdeauna la El.

Noi Îți mulțumim, Doamne, pentru adevăratul duh creştinesc care este încă cu oamenii pe acest pămînt, care îi aduce în starea de a Te crede pe Tine şi Cuvîntul Tău. Noi Te rugăm binecuvîntează-ne astăzi, revarsă peste fiecare dintre noi care cere şi doreşte aceasta, ca să fim udați prin Cuvîntul Tău şi să devenim unelte folositoare în mîna Ta în aceste zile din urmă. Noi ne rugăm astfel în Numele Domnului Isus Hristos, marele nostru Păstor a cărui venire noi o aşteptăm. Amin.

Puteți să vă aşezați. Vreau să vă spun că este o prioritate mare pentru noi, că putem fi în dimineața aceasta aici. Îmi pare rău pentru că nu avem locuri suficiente pe scaune. Noi vrem să încercăm în seara aceasta să ne rugăm pentru bolnavi.

Ar fi prea mult dacă am avea un serviciu de vindecare în dimineața aceasta. Eu doresc ca acest mesaj pe care Domnul mi l-a pus de aproape două luni pe inimă, să fie înregistrat pe bandă. Mesajul este lung şi eu nu am timp să-l predic în alte adunări, pentru că acolo sînt rezervate doar 30-40 de minute pentru vestire. Din cauza oamenilor care lucrează, este mai bine să predic mesajele mele într-un timp mai scurt. În timpul campaniilor nu era timp suficient pentru înregistrarea mesajelor, de aceea m-am gîndit că ar fi mai bine să aştept pînă mă voi întoarce aici şi să le înregistrez.

Noi ne încredem în Domnul că El va binecuvînta pe fiecare dintre voi. Eu ştiu că inimile voastre sînt pline de bucurie privind înspre venirea Domnului. Şi inima mea tresaltă cînd văd ceea ce se întîmplă şi modul cum se întîmplă; ură națională şi starea Bisericii care sînt toate semne ale venirii Sale. Ambele, de pe poziția fizică şi spirituală, ştiu în timpul acesta că venirea Lui este foarte aproape. Asta umple inimile noastre de bucurie ştiind că în una din aceste zile vom fi transformați din starea aceasta.

Eu cred că transmisia telefonică este în funcțiune. Acest mesaj ajunge prin serviciul telefonic în Phoenix, Arizona şi în alte părți ale națiunii. Noi sîntem încredințați că toți oamenii de aici se pot bucura de sănătate, iar binecuvîntarea Domnului este deasupra lor.

Motivul pentru care sîntem cu toții aici, este să ne bucurăm şi să fim atenți la ceea ce sîntem. Nu a venit nimeni aici ca să şadă în această căldură doar din dorința de a fi aici. Noi sîntem aici cu un scop, iar acesta este o trăire mai strînsă cu Dumnezeu. Tot ceea ce putem face, facem cu credință că Domnul Isus este cu noi, iar noi sîntem aici ca să umblă¼m cu El.

Eu doresc ca această bandă să fie păstrată înainte de a fi publicată¼, dacă este posibil. Eu doresc s-o mai ascult o dată înainte de a ieşi în public.

Lăsați-ne să intrăm direct în Cuvînt. Eu doresc să citesc în dimineața aceasta două texte din Scriptură pentru a avea o bază pentru cele spuse. Eu citesc din Fil. 2, 1-8 şi din 2 Cor. 3, 6-18; 4, 1 a. Înainte de citire să ne mai rugăm o dată.

Doamne Isuse, Cuvîntul Tău este adevărul; iar în ceasul acesta trist în care se ridică o națiune împotriva altei națiuni, în care domină boli grave iar pămîntul se cutremură în multe locuri, inimile oamenilor se cutremură de frică, noi vedem însă scrisul de pe perete. Asta se întîmplă în domeniul natural pentru ca lumea să-L vadă; dar noi mai avem un domeniu spiritual, iar noi vedem aceste „evenimente mari“ şi dorim să vorbim despre acestea în seara aceasta. Binecuvîntează Cuvîntul Tău

în inimile noastre. Noi ştim, că nici în cer şi nici pe pămînt nu există vreun om care să fie vrednic de a lua această carte şi să-i deschidă peceţile, sau să se uite în carte; dar a fost Unul care a apărut ca Miel, ucis şi plin de sînge. EL a venit, a luat cartea şi a fost vrednic s-o deschidă. O, Miel al lui Dumnezeu, deschide Cuvîntul Tău inimilor noastre astăzi spre mîngîiere. Noi sîntem robii Tăi. Iartă-ne păcatele noastre, Doamne totul ce ar putea opri Cuvîntul Tău, pentru a fi puternic şi cu mare influenţă pentru viaţa noastră de azi. Îndepărtează orice piedică, Doamne, pentru ca să avem intrare deplină la toate binecuvîntările care ne sînt făgăduite prin Cuvîntul Tău. Noi ne rugăm pentru acestea în Numele lui Isus. Amin.

Filipeni 2, 1-8:

„Deci, dacă este vreo îndemnare în Hristos, dacă este vreo mîngîiere în dragoste, dacă este vreo legătură a Duhului, dacă este vreo milostivire şi vreo îndurare, faceţi-mi bucuria deplină, şi aveţi o simţire, o dragoste, un suflet şi un gînd. Nu faceţi nimic din duh de ceartă sau din slavă deşartă; ci în smerenie fiecare să privească pe altul mai pe sus de el însuş. Fiecare din voi să se uite nu la foloasele lui, ci şi la foloasele altora. Să aveţi în voi gîndul acesta, care era şi în Hristos Isus: El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuşi n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe sine însuş şi a luat chip de rob, făcîndu-Se asemenea oamenilor.

La înfăţişare a fost găsit ca un om, S-a smerit şi S-a făcut ascultător pînă la moarte, şi încă moarte de cruce.“

2 Corinteni 3, 6-18; 4, 1

„… care ne-a făcut în stare să fim slujitori ai unui legămînt nou, nu al slovei, ci al Duhului; căci slova omoară, dar Duhul dă viaţa.

Acum dacă slujba aducătoare de moarte, scrisă şi săpată în pietre, era cu atîta slavă încît fiii lui Israel nu puteau să-şi pironească ochii asupra feţei lui Moise, din pricina strălucirii feţei lui, măcar că strălucirea aceasta era trecătoare, cum n-ar fi cu slavă mai degrabă slujba Duhului? Dacă slujba aducătoare de osîndă, a fost slăvită, cu cît mai mult o întrece în slavă slujba aducătoare de neprihănire? Şi în privinţa aceasta, ce a fost slăvit nici n-a fost slăvit, din pricina slavei care o întrece cu mult. În adevăr, dacă ce era trecător, era cu slavă, cu cît mai mult va rămînea în slavă ce este netrecător! Fiindcă avem dar o astfel de nădejde, noi lucrăm cu multă îndrăzneală; şi nu facem ca Moise, care îşi punea o măhramă pe faţă, pentru ca fiii lui Israel să nu-şi pironească ochii asupra sfîrşitului a ceea ce era trecător. Dar ei au rămas greoi la minte: căci pînă în ziua de astăzi, la citirea Vechiului Testament, această măhramă rămîne neridicată, fiindcă măhrama este dată la o parte în Hristos. Da, pînă astăzi, cînd se citeşte Moise, rămîne o măhramă peste inimile lor. Dar ori de cîte ori vreunul se întoarce la Domnul, măhrama este luată. Căci Domnul este Duhul; şi unde este Duhul Domnului, acolo este slobozenia. Noi toţi privim cu faţa descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului, şi sîntem schimbaţi în acelasi¸ chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului.“

„De aceea, fiindcă avem slujba aceasta, după îndurarea care am căpătat-o, noi nu cădem de oboseală.“(4, 1).

Dorim ca Domnul să ne dăruiască binecuvîntarea Sa la citirea Cuvîntului. Eu sînt încredinţat că Dumnezeu va descoperi ceea ce am citit.

De fiecare dată cînd luaţi aceste benzi şi le ascultaţi, eu sper şi cred că veţi avea o gîndire spirituală asupra a ceea ce doreşte Dumnezeu să transmită Bisericii Sale, fără ca lucrurile să fie explicate în totalitate. Noi trebuie să spunem lucrurile în felul acesta pentru ca urmaşii să audă, unii

să fie îndemnați să plece, iar alții să se gîndească asupra lucrurilor, dar acestea se întîmplă intenționat.

Unii vor spune: „Tu crezi că Dumnezeu face astfel de lucruri cu intenția de a-i îndemna pe oameni să plece?“ Desigur, El a făcut asta şi o mai face. Într-o zi cînd mii de oameni erau în preajma Lui, El a spus: „Dacă nu mîncați carnea Fiului Omului, şi nu beți sîngele Lui, nu aveți viață în voi“ (Ioan 6, 53 b). Ce credeți că va spune un medic sau o persoană intelectuală la această expunere, care vine de la un bărbat cu o astfel de slujbă cum a avut-o Domnul Isus? „De ce“ vor spune ei, „a mînca carnea Lui este canibalism, iar cine bea sînge omenesc este un vampir (care suge sînge)! Cu alte cuvinte, El doreşte ca noi să devenim canibali şi vampiri!“ Toată mulțimea ascultătorilor s-a îndepărtat.

A existat o comunitate a predicatorilor care erau cu Domnul Isus, erau 70 la număr pe care îi alesese El. EL s-a adresat acestor bărbați spunînd: „Dar dacă ați vedea pe Fiul Omului, suindu-Se unde era mai înainte?“ (Ioan 6, 62). Dar El nici aici nu a explicat cum va fi aceasta, deşi mai tîrziu apostolul Pavel a făcut-o. Dar El a spus-o doar fără explicații.

Fără îndoială vor spune aceşti bărbați: „O clipă! Noi am mîncat cu El, noi am pescuit cu El, noi am dormit cu El şi noi ştim unde s-a născut El. Noi am văzut ieslea unde a fost legănat. Dar asta este o vorbire tare!“ Biblia ne spune că ei nu au mai umblat cu El. Ei L-au părăsit.

EL a zis: „Nu am ales Eu doisprezece? Însă unul dintre voi este un drac“ (Ioan 6, 70).

Acolo nu era nimeni să explice ceea ce spuse El către ei. Cum puteau ei să mănînce carnea Lui şi să bea sîngele Lui? Cum a putut El să vină de sus, dacă El a fost născut aici pe pămînt? Ei nu au putut să înțeleagă cuvintele Lui. Dar cînd s-a adresat El apostolilor şi a spus: „Voi nu vreți să vă duceți?“, s-a întîmplat că apostolul Petru a făcut o afirmație mare: „DOAMNE, LA CINE SĂ NE DUCEM? TU AI CUVINTELE VIEȚII VEŞNICE“; şi noi sîntem mulțumiți; că ştim sigur că Tu şi numai Tu singur, ai cuvintele vieții veşnice pentru acest ceas“ (Ioan 6, 67-68).

Ei nu au putut s-o explice. Voi nu puteți să explicați credința, este ceva ceea ce credeți, iar aceasta este o nădejde ce nu poate fi înlocuită. Ei ştiau că El împlineşte exact Cuvîntul scris pentru timpul acela, a timpului mesianic. Ce puteau ei să facă? Ei nu puteau să meargă înapoi în bisericile acelea reci formale, de unde abia ieşiseră. Ei spuneau: „Unde să ne ducem, dacă noi sîntem deplini convinşi că Tu ai Cuvîntul vieții veşnice?“ Chiar dacă ei nu au putut s-o explice, ei au crezut Isus a spus aceste lucruri numai pentru a-i îndepărta pe unii care Îl urmau şi să strîngă rîndul grupului Său.

Totuşi numai unsprezece din aceşti oameni au înțeles de fapt cine era El. Ei ştiau că El era Dumnezeu şi numai Dumnezeu singur. ACUM, TEMA MEA DIN ACEASTĂ DIMINEAȚĂ ESTE A DESCOPERI SAU DEZVĂLUI PE ACEST DUMNEZEU.

Dumnezeu s-a ascuns întotdeauna, în fiecare epocă, în spatele unei cortine, dar El a fost totuşi Dumnezeu în tot acest timp. EL s-a ținut ascuns de lume şi S-a descoperit aleşilor Săi, ca de exemplu apostolilor acelor zile care-L auzeau vorbind pe Dumnezeu în Hristos. În natura omenească a existat întotdeauna o dorință de a vedea pe Dumnezeu în forma fizică. Totdeauna a existat în el dorința de a-L vedea pe Dumnezeu. Omul a încercat să facă chipuri care Îi sînt asemănătoare. Indienii se închină soarelui. În Africa găsim diferite animale care sînt sacre. În Alaska au chipuri de lemn, tablouri cu zei, despre care ei cred că L-ar reprezenta pe Dumnezeu.

Apostolul Pavel a vorbit despre această temă odată în Atena, pe dealul lui Mars, spunînd grecilor că ei sînt foarte religioşi în ce priveşte închinarea la un „dumnezeu necunoscut“. Ei ştiau că există un Dumnezeu, totuşi ei nu-L cunoşteau. Nici o ființă omenească nu are o închipuire corectă, dar ei ştiu că trebuie să existe ceva, undeva.

Iov ştia că există un Dumnezeu, iar el dorea să vorbească cu El. Eu doresc să observați chipul pe care l-a ales Dumnezeu, pentru a vorbi cu Iov. Dumnezeu se ascunsese, venind însă jos într-un vîrtej de vînt. Credeți voi că Dumnezeu vine şi acum într-un vîrtej de vînt pentru a se descoperi pe Sine?

Sînt diferiți bărbați care şed aici şi care au fost cu noi în ziua aceea cînd El a coborît într-un vîrtej de vînt. Fratele Roy Borders, fratele Banks Wood şi alții au fost acolo. Eram pe munte, aproximativ o

jumătate de milă de locul unde apăruseră cei şapte îngeri.

Cu o zi înainte cînd eram împreună cu fratele Banks Wood, Domnul îmi vorbise şi a spus: „IA ACEASTĂ PIATRĂ DIN STÎNCĂ, ARUNC-O ÎN AER ŞI SPUNE: ‚AŞA VORBEŞTE DOMNUL, VOI VEȚI VEDEA ÎN ACEEAŞI CLIPĂ CEVA ÎNTÎMPLÎNDU-SE.'" Eu am ridicat piatra din stînca muntelui pe care stăteam şi am aruncat-o în aer. Curentul de aer pe care l-a produs piatra, a provocat vîrtejul de vînt.

Vedeți, voi trebuie să faceți un lucru din care să rezulte ceva. Isus a luat o bucată de pîine şi a frînt-o, a înmulțit apoi această pîine (Mar. 6, 41-44). EL a lăsat ca ei să pună apă într-un ulcior (Ioan 2, 7). Elisei a luat sare şi a pus într-un vas (2 Împ. 2, 20-22). El a tăiat un toiag şi l-a aruncat pe apă (2 Împ. 6, 6). Este ceva ce simbolizează exact, ca şi ridicarea pietrei de pe stîncă şi aruncarea ei în aer. La căderea pietrei pe pămînt s-a produs acest vîrtej de vînt.

În ziua următoare, stătea lîngă mine un predicator care a fost cu noi la vînătoare. El mi-a spus: „Domnul îți dăruieşte vedenii şi aici afară, frate Branham?"

Eu am spus: „Da, dar de obicei eu vin aici să mă odihnesc." Chiar atunci a venit vedenia. Eu i-am spus acestui frate: „TU AI O ALERGIE ÎN OCHIUL TĂU. MEDICII AU ÎNCERCAT DE VREO CÎȚIVA ANI S-O VINDECE, DAR EI NU AU REUŞIT S-O FACĂ. EI SPUN CĂ TU ÎȚI VEI PIERDE OCHIUL, DAR SĂ NU FI ÎNGRIJORAT, DOMNUL ISUS A RESPECTAT CREDINȚA TA." El a lăsat să cadă arma din mînă lui. Eu i-am spus despre mama lui, cine este ea şi ce nu este în ordine cu ea. El a spus: „Acesta este adevărul."

Fratele Roy Roberson de la această comunitate, era de față. Eu cred că toți de aici îl cunosc. El era un veteran şi ştia ce se va întîmpla. Eu am pus mîna mea pe umărul lui şi am spus: „Frate Roberson, fii atent. Ceva este pe cale să se întîmple." Eu m-am dus înapoi acolo unde urma să stau iar din aer s-a format un vîrtej, venind în jos prin valea îngustă, de sus în jos, care era aşa de puternic încît rupea pietre din stînci de pe vîrful muntelui, care erau pînă la zece țoli în diametru, aruncîndu-le 200 de metri în jurul nostru. Apoi s-au auzit trei bubuituri, iar apoi s-a auzit o voce, în timp ce aceşti bărbați stăteau toți acolo.

Fratele Banks Wood a venit sus şi a spus: „Asta este ceea ce mi-ai spus ieri."

Eu am spus: „Desigur, asta este domnule."

El a spus: „Ce însemnătate are însă aceasta?"

Eu am spus: „Asta este destinată numai pentru mine, frate Banks, pentru că pe oameni i-ar alarma."

Ceea ce a spus El s-a întîmplat; pentru că vîrtejul a mers spre nord, iar cîteva zile mai tîrziu a lovit oceanul. Voi toți ați văzut ce s-a întîmplat la Fairbanks, în Alaska. A fost un semn al judecății.

Voi vedeți că dacă oamenii ar şti dinainte, i-ar pune în panică. Trebuia să se întîmple deci în felul acesta.

Moise ceruse în vremea aceea să-L vadă pe Dumnezeu, iar Domnul îi poruncise să meargă şi să se pună pe stîncă. Moise stătea pe stîncă şi l-a văzut pe Dumnezeu trecînd pe lîngă el, iar spatele Lui era ca spatele unui bărbat. Dumnezeu era într-un vîrtej de vînt.

Eu cred că toți ați văzut tabloul pe care l-au făcut ei pe „muntele apusului de soare" în ziua următoare, cînd am stat pe aceeaşi stîncă. Acolo era lumina, Îngerul Domnului.

IEHOVA AL VECHIULUI TESTAMENT ESTE ISUS HRISTOS AL NOULUI TESTAMENT. EL ESTE ACELAŞI DUMNEZEU, NUMAI SCHIMBÎNDU-ŞI CHIPUL.

Într-o zi, un predicator baptist în Tucson a spus către mine: „Cum poți spune că Isus şi Dumnezeu ar fi una şi aceeaşi persoană?"

Eu am spus: „Este foarte simplu dacă ai putea să înlături doar gîndirea ta proprie şi să te gîndeşti o dată în mod biblic asupra acestora. Ei sînt aceeaşi persoană. Dumnezeu este Duh şi Isus este trupul în spatele căruia El a fost ascuns." Eu am mai spus: „Este ca la mine acasă pentru soția mea eu sînt soț. Eu am o fiică tînără, Rebecca, eu sînt tatăl ei. Eu am şi un nepot, numele lui este Paul, eu sînt bunicul lui. Eu sînt soț, tată şi bunic. Soția mea nu are pretenții de tată sau bunic de la mine. Ea are

doar pretenții de soț de la mine. Fiica mea nu are pretenții de soț sau bunic de la mine. Ea este fiica mea. Totuşi, toate aceste trei denumiri sînt aceeaşi persoană."

Astfel este Dumnezeu Tată, Fiu şi Duh Sfînt. Este doar un drept diferit pentru fiecare epocă. Dumnezeu rămîne Dumnezeu, dar s-a schimbat singur prin schimbarea chipului Său.

Observați însă cum citim în epistola către Filipeni, unde spune: *„EL, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuşi n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe sine însuş şi a luat chip de rob, făcîndu-Se asemenea oamenilor."* (Fil. 2, 6-7). Cuvîntul grecesc care se referă la chip de rob care a fost folosit aici, înseamnă EN MORPHE. Asta înseamnă că El s-a preschimbat, şi acolo exista ceva care nu era vizibil ochiului, totuşi era acolo. Dacă este preschimbat, ochiul o poate cuprinde.

Este asemănător cu Elisei cînd era în Dothan, iar slujitorul lui nu putea să-i vadă pe îngerii care erau în jurul lor. Dumnezeu nu-i trimisese atunci pe îngeri jos la ei, ci El preschimbase scena pentru slujitor. Dintr-o dată era acolo în jurul proorocului Său, muntele acoperit cu îngeri, cu cai de foc şi care cu foc (2 Împ. 6, 13-17).

Voi vedeți că Dumnezeu schimbase scena, dar aceste lucruri erau deja existente. Asta este ceea ce încerc eu să clarific. Dumnezeu care era dintotdeauna, este acum aici. Singurul lucru pe care El l-a făcut cînd a devenit Om, a fost: că El şi-a schimbat înfățişarea en morphe. EL s-a preschimbat singur din ceea ce era, în ceea ce este.

Este ca la o dramă mare despre care am vorbit nu demult. Cînd Shakespeare a scris tragedia „MacBeth" pentru regele James din Anglia Shakespeare însuşi nu credea în vrăjitoare, dar regele credea astfel el a trebuit să le includă în drama lui. Fiica mea Becky, a prezentat într-o scenă această istorioară la şcoala unde a absolvit. O persoană avea de jucat trei sau patru roluri în această piesă.

Pentru a reuşi aceasta, ea îşi schimba masca pentru a prezenta diferite caractere. Ea a apărut apoi pe scenă sub un caracter deosebit, iar data următoare a apărut sub un alt caracter; dar de fiecare dată a fost aceeaşi persoană.

În acelaşi fel se întîmplă cu Dumnezeu. EL se transformă dintr-un stîlp de foc într-un Om, transformîndu-se apoi din nou înapoi în Duh pentru a locui tot El în inimile oamenilor. Acum este tot Dumnezeu lucrînd în oameni, aşa cum este El cu adevărat.

Isus Hristos era Dumnezeu, prezentîndu-Se într-un Om. EL se transformase din stîlp de foc, care era o învelitoare şi Îl ascundea înaintea poporului Israel. Moise văzuse marginile chipului Său, dar în realitate **El era ascuns în spatele stîlpului de foc care era Logosul ieşit din Dumnezeu.**

De la rusalii încoace Dumnezeu se arată din nou prin oameni. Voi vedeți, El lucra într-un bărbat Isus. Acum El lucrează prin oamenii pe care El i-a ales pentru acest scop Dumnezeu în chipul unui bărbat. EL se schimbase pe Sine din chip de Dumnezeu în chipul unui Om.

EL a venit în trei nume, trei nume de Fiu. EL a venit în Numele Fiului Omului, a Fiului lui David şi a Fiului lui Dumnezeu trei nume de Fiu.

Mai întîi El a venit în numele de Fiu al Omului, pentru că El era Prooroc. Iehova Însuşi l-a numit pe Ezechiel şi pe prooroci „fiul omului" (Ez. 12, 1). Isus nu a arătat niciodată spre Sine ca Fiul lui Dumnezeu, pentru că Scriptura nu poate fi desființată. Nici un text din Scriptură nu poate fi rupt¼. Orice Cuvînt trebuie să rămînă aşa. Acesta este felul cum o cred eu. Acesta este felul cum trebuie să fie. Nu pentru că eu cred astfel, ci pentru că este Cuvîntul lui Dumnezeu.

Acum, dacă observați începutul Bibliei, în Genesa, toate bolile şi orice durere, tot ce a venit peste oameni, s-a întîmplat pentru că o persoană a pus un cuvînt la îndoială. Necredința a provocat totul. Acestea sînt relatate deja pe primele pagini ale Bibliei.

În ultima parte a Bibliei, în Apocalipsa 22, 18-19 ne spune acelaşi Dumnezeu:

„MĂRTURISESC ORICUI AUDE CUVINTELE PROOROCIEI DIN CARTEA ACEASTA CĂ, DACĂ VA ADAUGA CINEVA CEVA LA ELE, DUMNEZEU ÎI VA ADĂUGA URGIILE SCRISE ÎN CARTEA ACEASTA. ŞI DACĂ SCOATE CINEVA CEVA DIN CUVINTELE CĂRȚII ACESTEI PROOROCII, ÎI VA SCOATE DUMNEZEU

PARTEA LUI DE LA POMUL VIEȚII ŞI DIN CARTEA SFÎNTĂ, SCRISE ÎN CARTEA ACEASTA."

Trebuie să fie cuvînt cu cuvînt, exact în modul cum este.

Lăsați-ne să scoatem un lucru mic în relief despre femeile care-şi taie părul scurt. Cineva mă tot atacă din cauza aceasta, dar atîta timp cît o femeie îşi taie părul, chiar dacă lucrează mult în smerenie şi dacă vrea să ştie multe, ea totuşi este greşită. Dacă poartă pantaloni scurți sau alte haine imorale, mie îmi este indiferent ce face ea dealtfel, dacă cîntă bine sau predică, ea a rupt Cuvîntul chiar dacă este vorba doar de un singur cuvînt! Voi vedeți, trebuie să fie FIECARE CUVÎNT. Nu numai fiecare propoziție, ci fiecare cuvînt.

Biblia nu permite nici o tălmăcire proprie (2 Pet. 1, 20). Trebuie să fie cuvînt cu cuvînt, aşa cum este scris. Noi trebuie să credem; şi nu numai să credem, ci noi trebuie s-o şi trăim. Dacă n-o trăim, atunci nici n-o credem: noi o spunem doar.

Ne întoarcem la ceea ce am spus despre ucenici: ei nu puteau s-o explice, dar ei o credeau în orice caz. Ei au mărturisit şi au trăit conform mărturisirii. Ei au rămas cu Cuvîntul şi l-au crezut în condiții deosebite şi grele. Asta este exact cum trebuie s-o facem. Acesta este modul cum trebuie făcut. Indiferent ce face altul, noi trebuie să credem şi să lucrăm corespunzător.

Gîndiți-vă, El trebuia să vină ca Fiu al omului pentru că Scriptura spune, că Dumnezeu va ridica un Prooroc la fel ca Moise (Deut. 18, 15). De aceea El nu putea să vină şi să se numească pe Sine, Fiul lui Dumnezeu, pentru că nu era prevăzut pentru timpul acela. EL a fost Fiul Omului, a proorocit, pentru a împlini şi a descoperi cine este El, pentru ca toate lucrurile să se împlinească în El, despre care relatează Vechiul Testament în tablouri.

EL nici nu şi-a ridicat capul cînd femeia aceea cananeancă a fugit spre El şi a strigat: „O, Doamne, Fiul lui David, ai milă de mine" (Mat. 15, 22). Ea nu avea nici un drept asupra Lui ca Fiu al lui David, pentru că ea era dintre neamuri. Ea nu avea mai multe drepturi asupra Lui ca Fiu al lui David, decît fiica mea asupra mea în calitate de „soț" sau soția mea în calitate de „tată". (Totuşi una este fiica mea iar cealaltă soția mea, pentru că ea este fiica mea în Evanghelie). Dar ea nu are nici un drept pămîntesc asupra mea, decît în calitate de tată. Nu, şi tot aşa de puțin avea dreptul această femeie la Isus ca Fiu al lui David. Dar orbul Bartimeu avea acest drept, pentru că el era iudeu.

Voi trebuie să ştiți cum trebuie să folosiți aceste cuvinte. Priviți doar la Hattie Wright în vremea celei de-a treia trageri! Voi vă amintiți doar cu toții. Femeia aceea a spus tocmai ce trebuia. Voi trebuie să spuneți cuvintele potrivite, cuvîntul potrivit către Dumnezeul nostru.

EL a venit mai întîi ca Prooroc, Fiu al Omului, iar concetățenii Lui L-au răstignit. După ce a venit Duhul Sfînt, El a fost Fiul lui Dumnezeu, pentru că Dumnezeu este Duh. EL era Duhul Sfînt, EL a trăit prin toate epocile Bisericii ca Fiu al lui Dumnezeu. În împărăția de 1000 de ani, El va fi Fiul lui David şezînd pe tronul tatălui Său David. El este Fiul lui David ACUM. Gîndiți-vă, ca Fiu al lui Dumnezeu, El a fost arătat în afara Bisericii, în epoca Bisericii Laodicea (Apoc. 3, 20-22), iar conform Luca 17, 22-37 El va fi descoperit din nou ca Fiu al Omului Proorocul care va împlini restul Scripturii.

Textele Scripturii se potrivesc pe deplin Fiul Omului, Fiul lui Dumnezeu, Fiul lui David. EL este acelaşi Dumnezeu în tot acest timp. EL şi-a schimbat doar chipul Lui vizibil. „En morphe". Pentru El este o dramă mare, iar El este Cel ce prezintă fiecare rol.

EL a venit ca Fiu al Omului, Proorocul, şi a făcut exact ceea ce trebuia să facă un prooroc, pînă şi femeia de la fîntîna,¼ în tot păcatul ei, L-a recunoscut. Ea a spus: „Noi ştim cînd va veni Mesia, numit Hristosul, ne va spune totul." (Ioan 4, 25).

Ea L-a recunoscut pentru că în ea era o sămînță aleasă dinainte. Restul nu L-au recunoscut pentru că nu aveau nimic în ei prin care L-ar fi putut recunoaşte. Ei erau în păcat de la început. Apoi El a venit în chip de Fiu al Omului, în epocile reformei lui Luther şi Wesley şi pînă acum. Apoi vedem cum au stricat totul (exact cum au făcut-o şi iudeii) pînă cînd El a arătat ca Duhul Sfînt în epoca penticostală atunci ei L-au respins. Ei au făcut acelaşi lucru ca şi Israelul. Ce face El acum? Vine ca Fiu al Omului, apoi ca Fiu al lui David. Vedeți cît de aproape ne aflăm? Fiul Omului, Fiul lui

Dumnezeu, Fiul lui David. EL va fi descoperit în zilele de pe urmă ca Fiu al Omului conform Maleahi 4, 5-6 şi restul tuturor proorociilor care se referă la acest timp. EL nu mai duce tratative cu nici o biserică după ce L-au dat afară, ci El stă afară la uşă şi bate, pentru că acolo mai este o sămînță aleasă, iar El trebuie s-o scoată afară. Dumnezeu ca Om S-a descoperit pe Sine Însuşi.

În Ioel 3, 1 El a zis despre zilele din urmă: „... ŞI DUPĂ ACEASTA VOI TURNA DUHUL MEU PESTE ORICE FĂPTURĂ."

Voi trebuie să priviți cuvintele acestea mai de aproape, pentru că în limba engleză există cîteodată un înțeles dublu. De exemplu dacă zicem „Dumnezeu". „La început Dumnezeu a creat cerul şi pămîntul." Dar în realitate este astfel: „La început Elohim ..." Cuvîntul englezesc pentru Elohim este Dumnezeu, dar în realitate nu este aşa, pentru că cuvîntul „dumnezeu" se poate adresa oricui. Voi puteți declara un idol ca dumnezeu. Voi puteți face dintr-un pian un dumnezeu. Voi puteți face din orice un dumnezeu. Dar cu cuvîntul „Elohim" nu este la fel. Acesta înseamnă: „Cel ce există prin Sine" (Cel ce există veşnic). Un pian nu poate fi existent prin sine. Nu există nimic ce ar putea fi existent prin sine. Cuvîntul „Elohim" înseamnă „EL, care a existat dintotdeauna."

Acolo unde citim că El a părăsit slava sau a fost revărsat, noi trăim cu impresia că este vorba despre o aducere a cuiva, ceva ce ar fi ieşit din El şi ar fi altfel decît El. Dar cuvîntul „kenos" în limba greacă nu înseamnă că El ar fi adus ceva la existență, că brațul Lui sau ochiul Lui ar fi căzut afară, ci înseamnă că El s-a transformat. EL s-a revărsat în ceva ... Amin! ... într-un alt chip, o altă mască. Aici nu se spune că ar fi ieşit o altă persoană din El, numit Duhul Sfînt, ci El Însuşi era acesta. Amin! Ați înțeles?

EL s-a revărsat pe Sine în oameni. Hristos în voi. Ce frumos, ce minunat să poți gîndi cum se revarsă Dumnezeu pe Sine într-o ființă omenească în cei credincioşi. A fost o parte a dramei Lui de a face acest lucru. Dumnezeu toată plinătatea, plinătatea trupească a dumnezeirii era în această persoană, Isus Hristos, El era Dumnezeu, şi numai Dumnezeu nu o persoană a treia, sau o persoană a doua, sau prima persoană, ci El era Persoana. Dumnezeu învăluit într-un trup omenesc.

„ŞI FĂRĂ ÎNDOIALĂ MARE ESTE TAINA EVLAVIEI ... „CEL CE A FOST ARĂTAT ÎN TRUP A FOST DOVEDIT NEPRIHĂNIT ÎN DUHUL, A FOST VĂZUT DE ÎNGERI, A FOST PROPOVĂDUIT PRINTRE NEAMURI, A FOST CREZUT ÎN LUME, A FOST ÎNĂLȚAT ÎN SLAVĂ" (1 Tim. 3, 16), se referă în Biblie la originalul „Elohim". Pentru că Elohim a devenit trup şi noi L-am pipăit. Elohim ascuns în trup omenesc. Marele Iehova care împlineşte totul, timpul şi este peste toate, a devenit Om, iar noi L-am pipăit.

Acesta este drumul Lui, drama Lui, modul cum se arată El. Este felul Lui de a ni se descoperi nouă ca o altă persoană.

Noi sîntem muritori, El ştie asta. Noi putem pricepe şi cunoaşte doar ca ființe omeneşti muritoare. Cunoştința noastră ajunge numai aşa de departe cît ne-o permite mintea noastră. Restul trebuie să-l acceptăm prin credință. Noi trebuie să spunem că ne este indiferent dacă Îl vedem sau nu. Noi o credem în orice caz. Dacă este ceva sau nu, noi o credem totuşi pentru că Dumnezeu a spus-o aşa.

Este ca la Avraam care nu a putut să vadă pe fiul promis, pentru că nu era nici un semn vizibil de însărcinare la Sara. Nu, nici o înnoire în perioada feminină a soției sale. Totuşi Dumnezeu i-a spus că aşa va fi. Pîntecele Sarei era mort, iar scînteia de viață a lui Avraam era deja uscată, la fel ca şi viața din Sara, care se stinsese. Totuşi el nu s-a îndoit de făgăduința lui Dumnezeu prin necredință, ci era tare în credință şi a dat slavă lui Dumnezeu ştiind că Dumnezeu este în stare să împlinească tot ce făgăduise.

Este acelaşi mod cum trebuie să credem noi astăzi Cuvîntul. Cum se va întîmpla? Eu nu ştiu, dar Dumnezeu a spus că aşa va fi, asta ne ajunge.

Cine este această Persoană mare, invizibilă? Înainte de sfîrşit, înainte de a fi venit fiul, Dumnezeu a venit personal la Avraam în chipul unui bărbat. Într-o zi Avraam Îl văzuse pe Acelaşi într-o lumină. El Îl văzuse în vedenii. El auzise vocea Lui şi avea multe descoperiri; dar înainte de venirea fiului

promis, el L-a văzut în chipul unui bărbat cu care vorbise şi căruia îi oferise mîncare şi băutură. Dumnezeu Însuşi ascuns în trup omenesc!

Aceasta este o parte a drumului lui Dumnezeu. În felul acesta El ni s-a descoperit. Descoperirea Cuvîntului veşnic Dumnezeu, Iehova devenise trup exact aşa cum este scris în Ioan 1, 1: „LA ÎNCEPUT ERA CUVÎNTUL, ŞI CUVÎNTUL ERA CU DUMNEZEU, ŞI CUVÎNTUL ERA DUMNEZEU.“ La început era Elohim, şi Elohim devenise Cuvîntul, Cuvîntul era Elohim, iar Cuvîntul devenise Elohim.

Vedeți voi, este acelaşi întotdeauna desfăşurîndu-se simplu. La fel ca şi însuşirile o însuşire este gîndul vostru. La început Cel veşnic nici nu era încă Dumnezeu. EL era Cel veşnic. „Dumnezeu“ înseamnă „obiect de închinare“, dar El nu era asta încă (pentru că nu era încă nimic, pentru a I se închina). EL era Elohim, Cel ce este veşnic; dar în El erau gînduri. EL plănuise să primească un chip, de aceea El a vorbit un Cuvînt, iar Cuvîntul s-a făcut trup.

Acesta este tabloul întreg de la Geneza 1 pînă la Apocalipsa. Aici nu este nicăieri vreo greşeală. Aici este Elohim întrupat, aşa ca să poată să fie atins cu mîna, şi noi Îl putem simți. În Împărăția de o mie de ani, Elohim va şedea pe tron cu toți ai Săi în jurul Lui acei ce au fost aleşi prin El înainte de întemeierea lumii.

Asta îmi aduce aminte de un bărbat care este turnător de clopote. Orice clopot trebuie să fie diferit de celălalt la sunet şi totuşi, deşi s-a folosit acelaşi material pentru toate, totuşi el schimbă cantitatea de fier, oțel, cupru, etc, pentru ca fiecare să aibe sunetul lui deosebit.

În acelaşi fel a făcut-o şi Dumnezeu. EL a făcut pe unul pentru una, pe altul pentru altceva şi din nou pe altul altfel, pînă cînd a obținut exact ceea ce a dorit. Astfel a venit El jos. Dumnezeu se dezvăluise pe Sine dintr-un stîlp de foc, prin prooroci şi din nou în Fiul lui Dumnezeu, pentru că El era Dumnezeu.

EL este acelaşi Dumnezeu care descoperă totul, din plinătate în plinătate, din slavă în slavă. Acesta este drumul pe care îl parcurge Biserica. Prin toate epocile El s-a descoperit prin proorocii Lui, iar ei nu erau doar prooroci, ci erau dumnezei. EL a spus-o. Ceea ce spuneau ei era Cuvîntul lui Dumnezeu. Ei erau trupul în care Dumnezeu era învăluit.

Isus a spus: *„Nu este scris în Legea voastră: ‚EU am zis: Sînteți dumnezei?' Dacă Legea a numit „dumnezei“ pe aceia, cărora le-a vorbit Cuvîntul lui Dumnezeu, şi Scriptura nu poate fi desfințată, cum ziceți voi că hulesc Eu, pe care Tatăl M-a sfințit şi M-a trimis în lume? Şi aceasta pentrucă am zis: „Sînt Fiul lui Dumnezeu!“* (Ioan 10, 34-36).

Astfel Dumnezeu a luat chip de Om, numit Prooroc, Cuvîntul Domnului venea la acest bărbat, de aceea nu era numai un prooroc, pentru că proorocul era doar învelişul, dar Cuvîntul era Dumnezeu. Cuvîntul omenesc nu ar proceda astfel cum o face acest Cuvînt. Vedeți voi ce vreau să spun? Acesta nu poate lucra în acelaşi fel. Dar acesta, era parțial Dumnezeu.

Aici era Cuvîntul în chipul unui bărbat. EL nu şi-a schimbat natura Sa, ci numai chipul. În Evrei 13, 8 spune că El este acelaşi ieri, azi şi în veci. În felul acesta El nu şi-a schimbat natura cînd a venit, pentru că El a fost dintotdeauna Proorocul în toate epocile. EL este tot acelaşi Cuvîntul, Cuvîntul, Cuvîntul.

Este aşa ca şi cum eu m-aş schimba din soț în tată, cînd se naşte copilul meu. După ce s-a născut nepotul meu, eu am devenit bunic. Dar eu nu m-am schimbat din cauza aceasta, eu sînt tot acelaşi.

Natura ne transformă la fel, dintr-un bărbat tînăr la un bărbat de vîrstă medie, apoi la un bărbat bătrîn. Voi vă schimbați doar forma exterioară. Doar nu puteți să aduceți aici pe un băiețel şi să spuneți că este bunic. El nu poate fi încă, pentru că forma lui trebuie să se schimbe. După cîțiva ani de schimbare va deveni bunic, dar el rămîne aceeaşi persoană în tot acest timp.

În felul acesta Dumnezeu se descoperă poporului Său. În epoca stîlpului de foc, El s-a descoperit poporului Său. În toată epoca Lui, Isus S-a descoperit poporului Său. În epoca Duhului Sfînt, ca Fiu al lui Dumnezeu, Fiul lui David, El se descoperă astfel poporului Său, făcîndu-Se de cunoscut poporului Său, şi astfel se ține ascuns după ceva. Observați, El se descoperă pe Sine în acelaşi mod sau în

aceeaşi natură de fiecare dată. Dumnezeu a fost ascuns în Isus, pentru a isprăvi lucrarea răscumpărării pe cruce. Dumnezeu nu putea să moară ca Duh, pentru că El era veşnic; din cauza aceasta trebuia El să primească un chip, pentru a suferi moartea. EL a murit cu adevărat, dar El nu putea s-o facă în forma Sa dumnezeiască. EL trebuia s-o facă în chip de Fiu, ca Fiu al Omului.

Apoi cînd El s-a întors la rusalii, El a venit din nou ca Fiu al lui Dumnezeu. Vedeți acum ce vreau să spun? EL trebuia să se nască în trup omenesc, deşi nu prin dorința sexuală, ceea ce confirmă încă o dată adevărul despre „Sămînța şarpelui".

Observați viața proorocilor din toate timpurile. EL trebuia să fie mai mult decît un prooroc, iar pentru a putea fi asta, El trebuia să se nască printr-o fecioară. EL trebuia să fie născut dintr-o fecioară, pentru a lua blestemul de pe oameni. EL era otrava contrarie. Pentru faptul că partea cealaltă era născută prin sex (referitor la sămînța şarpelui). EL a dovedit asta prin propria Sa naştere, pentru că El nu a venit prin dorința sexuală, ci prin naşterea din fecioară. Apoi în această parte a dramei, pe care El a parcurs-o, a transformat chipul Său din Iehova în Isus, pentru a împlini lucrarea de răscumpărare a lui Dumnezeu pe crucea de la Golgota.

În Ioan 12, 21 grecii au solicitat să-L vadă pe Isus şi spuneau: „Domnule, am vrea să-L vedem pe Isus." Grecii aceştia erau oameni învățați, oameni mari. Ei aveau un respect mare pentru Dumnezeu, cînd Pavel a predicat pe muntele Mars. Ei erau cu ştiința şi educația înaintea lumii. Ei erau un popor mare; dar închinarea şi credința lor se baza pe mitologie.

Ei ajunseseră într-o mare euforie pentru bărbatul care putea să-i vindece pe bolnavi şi care spunea lucruri dinainte, care urmau să se întîmple, încît au venit să-L vadă. Acum fiți atenți. Să nu scăpați ceva! Atunci cînd grecii au venit, ei i-au spus lui Filip din Betsaida: „Domnule, am vrea să-L vedem pe Isus." Astfel Filip şi un alt ucenic, i-au adus ca să-L vadă pe Isus.

Acum observați exact cuvintele cu care Isus le-a răspuns, pentru că ei au venit ca să vadă, cine era El, dar ei nu puteau să-L vadă. Ei au văzut chipul, dar El era în Templul Lui. Dumnezeu era în Templul Lui, învăluit într-un trup omenesc.

Isus le-a spus: *„Adevărat, adevărat vă spun, că, dacă, grăuntele de grîu, care a căzut pe pămînt, nu moare, rămîne singur; dar dacă moare, aduce multă roadă."* (Ioan 12, 24). „A sosit ceasul, în care Fiul Omului va fi proslăvit, El trebuie să părăsească pămîntul acesta. Dar va veni ceasul, şi nu îl veți putea recunoaşte."

De ce nu puteau ei să-L vadă pe Isus? EL era scuns. Dumnezeu era învăluit. Grecii doreau un Dumnezeu, iar El era aici; dar ei nu puteau să-L vadă din cauza învelitorii a trupului Său.

Astăzi este exact aşa. Ei nu-L pot recunoaşte din cauza măhramei care este peste fețele lor.

Ei nu înțelegeau cum şi de ce nu-L puteau vedea. Acolo stătea un bărbat. Ei veniseră să-L vadă pe Dumnezeu, iar ceea ce vedeau era un bărbat. Voi vedeți, ei nu puteau să-L vadă pe Dumnezeu, pentru că Dumnezeu era ascuns pentru ei. Acum rețineți asta în mintea voastră! Dumnezeu era ascuns într-un bărbat! Ei puteau să spună: „Nimeni nu poate face aceste lucruri decît dacă Dumnezeu este cu el. Totuşi aici este un bărbat, iar lucrările lui Dumnezeu sînt descoperite prin El." Vedeți voi, ei nu puteau să înțeleagă că Dumnezeu era ascuns într-un bărbat, aşa cum a fost întotdeauna.

Dumnezeu era într-un templu omenesc. Acum fiți foarte atenți! EL este acelaşi IERI, AZI ŞI ÎN VECI. Dumnezeu învăluit, ascunzîndu-Se de lume, învăluit într-o ființă omenească. Grecii aceia spuneau: „Noi am vrea să-L vedem." Isus a spus: „Bobul de grîu trebuie să cadă în pămînt şi să moară." În voi trebuie să moară toate închipuirile voastre. Voi trebuie să ieşiți din gîndurile voastre proprii.

Ucenicii aceia nu erau în măsură să explice ce a vrut să le spună Isus prin a mînca trupul Lui şi a bea sîngele Lui, dar gîndurile lor proprii din ei muriseră. Ei erau morți față de principiul propriu. Privind spre Isus, ei erau morți. Indiferent cît de biruiți păreau ei, credeau totuşi cu orice preț. Ei Îl vedeau în bărbatul acesta pe Dumnezeu, care mînca şi bea cu ei, care pescuia şi dormea cu ei, care era născut pe pămînt, vorbea cu ei, purtînd haine ca şi ei. Dar grecii nu puteau să-L vadă pentru că El era ascuns

de ochii lor într-o ființă omenească.

Dumnezeu învăluit în chipul unui om, retras de privirile lor. Ei puteau să vadă doar un om, dar cei aleşi dinainte puteau să-L vadă pe Dumnezeu. Unul îl vedea ca bărbat, celălalt îl vedea ca Dumnezeu. A fost Dumnezeu învăluit într-o ființă omenească. Amîndoi erau corecți, dar credința este ceea ce nu vedem şi totuşi credem. EL era în trup omenesc, iar acest trup omenesc era perdeaua. Perdeaua s-a rupt pentru ca Dumnezeu să fie descoperit.

În Vechiul Testament cînd Dumnezeu a şezut pe tronul de har, El a fost ascuns de ochii oamenilor printr-o perdea. Amin! Această perdea L-a ascuns pe Dumnezeu. Ei ştiau că Dumnezeu este acolo, deşi ei nu puteau să-L vadă.

Acel stîlp de foc nu li s-a mai arătat. Ați observat că după ce s-a retras stîlpul de foc după perdea, El nu a mai apărut decît în Isus Hristos? Dumnezeu era învăluit.

Cînd El a fost aici pe pămînt, a zis: „EU am ieşit de la Dumnezeu şi Eu Mă întorc din nou la El.“ Apoi după moartea Sa, înmormîntare şi înviere, cînd Pavel (Saul) se afla pe drumul Damascului, a apărut iarăşi acelaşi stîlp de foc. Ce a fost? Stîlpul apăruse din nou de după perdea. Mai întîi El era după perdea. După ce perdeaua în care a fost învăluit s-a rupt în ziua răstignirii, tronul de har a apărut în plinătatea Sa.

Iudeii nu puteau să înțeleagă, cum putea Dumnezeu să aibă milă de un popor stricat şi păcătos, cum sîntem noi. Ei nu puteau să-L vadă pe Cel care lucra cu milă, pentru că El era ascuns. EL era în spatele tronului de har, pe partea interioară care Îl acoperea. Înainte de momentul ruperii perdelei, orice intrare în spatele perdelei însemna pentru oricine o moarte sigură.

O, de aici noi vom primi imediat o învățătură, dacă o veți primi! A merge în spatele acestei perdele … Unul din fii preotului a încercat o dată şi a trebuit să moară. "Să nu vă duceți după perdea!"

Pînă atunci nu era încă nici o răscumpărare. Tot ce este parțial, nu este încă lucrarea întreagă. Păcatul era acoperit, încă nu era şters. Şters însemna despărțit şi pus la o parte. Sîngele oilor şi al caprelor nu putea să efectueze aceasta. Din cauza aceasta, Iehova era ascuns după o perdea. Un om ar fi murit dacă ar fi încercat să meargă după perdea, unde era ascuns El. La răstignire însă, cînd Isus care era acest Dumnezeu învăluit, murea acolo pe Golgota, Dumnezeu a trimis foc şi fulgere şi a rupt această perdea de sus pînă jos, încît tronul de har a apărut la vedere; dar ei erau orbi pentru a vedea acest lucru.

Aşa cum a spus Pavel: „Dacă le este citit din Moise, această perdea este încă înaintea inimilor lor.“ O frate, soră, asta este ceea ce au făcut iudeii cînd s-a rupt perdeaua, iar Dumnezeu apăruse într-o vedere clară, atîrnînd acolo pe cruce. EL era într-o vedere clară, dar ei nu puteau să-L vadă. Este posibil ca neamurile să facă acelaşi lucru? O, Doamne, ei au avut deja epocile Bisericii al Fiului lui Dumnezeu, dar aceste denominațiuni, această perdea de tradiții pe care am avut-o de la rusalii încoace, s-a rupt. Oamenii au spus: „Zilele minunilor au trecut.“ Dumnezeu a ridicat perdeaua, iar aceste tradiții denominaționale s-au rupt şi El a devenit vizibil; dar ei sînt dispuşi din nou să-L răstignească. Dumnezeu descoperit într-o vedere clară.

Ei ar fi trebuit să-L vadă acolo, dar El a fost prea simplu; El era un om obişnuit. Cînd a stat acest bărbat acolo, ei spuneau: „Ce fel de şcoală are El?“ Dar gîndiți-vă numai, cînd sulița aceea a străpuns trupul Lui, iar Duhul Îl părăsise, lada cu banii de jertfă a fost răsturnată în templu, cînd fulgerul cutremura pămîntul, rupînd perdeaua. Ce a fost? Acolo atîrna Dumnezeul nostru pe Golgota, iar ei erau prea orbi pentru a vedea, deşi El era expus vederii. Ei nici astăzi nu pot vedea. De ce? Ei sînt orbi.

Mai tîrziu, El a venit la Pavel, apoi la Petru acolo la închisoare, ca stîlp de foc. Dar în zilele din urma,¼ El urma să vină din nou. Un stîlp de foc trebuie să vină pentru a descoperi pe Fiul Omului şi să readucă Cuvîntul vieții. Tradițiile religioase sînt vînturate la o parte. Denominațiunile sînt dărîmate. Nu există nimic ce ar putea s-o oprească.

Ce fel de Duh va pricinui aceasta? Exact aşa cum a fost în zilele primului timp al Bisericii. Priviți ce

a făcut El în zilele lui Ilie şi în zilele lui Ioan Botezătorul. Gîndiți-vă doar ce a spus acest Prooroc: „Şi să nu credeți că puteți zice în voi înşivă: ‚Avem ca tată pe Avraam!' Căci vă spun că Dumnezeu din pietrele acestea poate să ridice fii lui Avraam." (Mat. 3, 9). Puteți să vedeți ceea ce a spus El: „Să nu spuneți, eu fac parte de aici sau de acolo, sau că asta înseamnă ceva." Dumnezeu poate să ridice perdeaua şi să arate cine este El. Observați cum este ruptă perdeaua de aici.

A existat un timp în Scriptură, dacă un om intra după această perdea, însemna moartea sa sigură. Acum însă înseamnă moartea pentru cel ce nu intră. Amin! Dacă nu puteți să străpungeți perdeaua tradițiilor şi denominațiunilor pentru a vedea pe Dumnezeu în puterea Sa, înseamnă moartea. Atunci însemna moarte pentru cineva care intra, acum înseamnă moarte pentru cel ce rămîne afară, pentru că tronul de har este vizibil. Orice om îl poate vedea. Perdeaua este ruptă. Glorie Dumnezeului nostru!

Cum a putut Dumnezeu să ne dăruiască har, unor păcătoşi ca noi, este o taină, pentru că El S-a ascuns, însă acum este vizibil pentru toți descoperit prin Cuvîntul Său. Este întotdeauna Cuvîntul care este Dumnezeu. Cuvîntul care deschide totul.

Dacă aceşti oameni ar fi cunoscut Cuvîntul, atunci ei ar fi văzut tronul de har în ziua în care a murit Isus. Cine era acest bărbat? Ei ar fi recunoscut cine era El. De ce s-a rupt perdeaua? Gîndiți-vă, atunci însemna moartea dacă mergeai după perdea, de aceea nu a recunoscut nimeni. Moise văzuse chipul Lui. A fost spatele unui bărbat, pe cînd aici pe Golgota era un spate care sîngera. Totuşi era acelaşi bărbat. Dumnezeu vroia să le arate cine era El.

Dumnezeu vroia să le arate tronul de har, de aceea a fost ruptă perdeaua din templu, de sus pînă jos, prin mîna lui Dumnezeu, de sus, şi arăta pe Dumnezeu în claritate. Era Isus Hristos atîrnat acolo pe crucea de pe Golgota, tronul de har; dar oamenii erau prea orbi să vadă.

Acum trebuie să repetăm ceva. De rusalii Cuvîntul venea în forma Fiului lui Dumnezeu, dar ei au început să se organizeze la Niceea, Roma. Apoi s-a continuat cu metodiştii, baptiştii, presbiterienii, penticostalii, etc. Acestea sînt tradiții organizate de oameni, pînă cînd ei nu mai ştiu unde se află. Dar glorie Dumnezeului nostru, El a promis în zilele din urmă că ne va arăta Cuvîntul Lui în mod clar, şi-l va descoperi din nou înaintea noastră.

Dacă ei ar fi cunoscut Cuvîntul, atunci ei ar fi ştiut cine este Isus. Astăzi este la fel, dacă oamenii ar cunoaşte Cuvîntul Lui, atunci ei ar recunoaşte şi ceasul în care trăim noi şi ce se întîmplă în timpul nostru; dar ei refuză pe baza tradițiilor lor, să dea ascultare Cuvîntului lui Dumnezeu.

Dacă iudeii ar fi înțeles ce se întîmplă în timpul lor căci perdeaua a fost ruptă ei ar fi înțeles şi scopul pentru care a fost ruptă perdeaua. Care este scopul acestei treziri care are loc acum? Va dăinui ea? Va fi binecuvîntată? Eu nu dau nimic pe toate imitațiile sau ce va mai apare încă, însă gîndiți-vă că şi în timpul lui Moise era o mulțime amestecată.

Dar cine lucrează prin aceasta? Este Însuşi Iehova care scoate la iveală diferența dintre dreptate şi nedreptate; fie ei metodişti, baptişti sau penticostali, care se cred în drept. „DUMNEZEU SĂ FIE GĂSIT ADEVĂRAT ŞI TOȚI OAMENII SĂ FIE GĂSIȚI MINCINOŞI." (Rom. 3, 4). Cuvîntul lui Dumnezeu este adevărat. Dumnezeu nu are nevoie de tîlcuitori pentru că El Însuşi dă propria Sa tîlcuire. EL descoperă Cuvîntul Său, aceasta este tîlcuirea, Dumnezeu se descoperă în mijlocul nostru. Noi vedem mîna Lui cea mare care descoperă toate aceste lucruri.

Eu am un mesaj de adus despre această temă, cum trebuie să observăm mîna Domnului în ceea ce face El şi cum o desfăşoară înaintea noastră.

Oamenii spun: „Oh, aceasta este o prostie." „Asta este fanatism." „Nu este nimic în spatele ei." „Acesta este Beelzebul." „Este de la satana." „Este vrăjitorie." Vedeți voi, este exact ceea ce au spus ei despre Isus. O, biserică, voi predicatori ai Evangheliei, şi voi care citiți aceste scrieri, nu puteți să recunoaşteți ziua în care trăim noi? Nu puteți recunoaşte ceasul în care ne aflăm, cînd Dumnezeu Se descoperă? Vedeți doar cum a luat El această perdea şi a rupt-o în două părți, pentru ca ei să aibe posibilitatea de a recunoaşte pe Dumnezeu în claritate …

În ciuda tuturor lucrurilor ei erau orbi în a recunoaşte. EL face acelaşi lucru şi astăzi trimiţîndu-ne Cuvîntul Său înaintea ochilor noştri, exact în felul cum ne-a făgăduit-o.

Ştiţi voi ce va face biserica dintre neamuri? Exact ceea ce a făcut biserica iudaică. Biserica este prea oarbă pentru a recunoaşte despre ce este vorba, dar va fi pe inimile lor, exact cum a fost în zilele acelea. Voi trebuie să intraţi înăuntru prin această perdea.

Cum a putut Dumnezeu să se îndure de cei ce au respins? Gîndiţi-vă doar ce era aici. Dumnezeu descoperea ce era în spatele perdelei „Cuvîntul". Cuvîntul era învăluit, dar unde se afla? Era în chivot. Perdeaua trebuia să ascundă Cuvîntul. Isus era Cuvîntul, iar El încă mai este Cuvîntul.

Perdeaua tradiţiilor ascunde şi azi Cuvîntul. Dacă tradiţiile spun: „Nu este aşa", chiar atunci Dumnezeu mărturiseşte că este adevărat, prezentîndu-L în faţa lumii întregi, aşa de strălucitor ca soarele. Totuşi ei nu recunosc adevărul. Dumnezeu să se îndure de ei! În comparaţie vorbind, este aşa ca şi cum ar vorbi Moise din prezenţa lui Dumnezeu cu Cuvîntul lui Dumnezeu pentru epoca respectivă. Acum fiţi atenţi! Să nu scăpaţi asta!

„DOMNUL S-A POGORÎT PE MUNTELE SINAI ŞI ANUME PE VÎRFUL MUNTELUI. DOMNUL L-A CHEMAT PE MOISE PE VÎRFUL MUNTELUI. ŞI MOISE S-A SUIT SUS. DOMNUL I-A ZIS LUI MOISE: „POGOARĂ-TE ŞI PORUNCEŞTE POPORULUI CU TOTDINADINSUL SĂ NU DEA BUSNA SPRE DOMNUL, CA SĂ SE UITE, PENTRU CA NU CUMVA SĂ PIARĂ UN MARE NUMĂR DINTRE EI." (Exod 19, 20-21).

Moise venea din prezenţa lui Dumnezeu. El intrase în acest Cuvînt. Cuvîntul a fost scris, iar el a fost în prezenţa lui Dumnezeu cu acest Cuvînt. El poseda Cuvîntul pentru epoca respectivă. Voi ştiţi doar că există un Cuvînt pentru fiecare epocă. Cînd a apărut Moise, faţa lui a strălucit (Exod 34, 29). Vedeţi voi, Cuvîntul era în el gata pentru a fi descoperit. Cuvîntul adevărat era pregătit pentru a fi dat poporului. Dumnezeu a scris Cuvîntul care era cu Moise.

Moise poseda Cuvîntul pentru ei. El avea Cuvîntul cel viu care era numai ascuns, învăluit. Moise trebuia să-şi acopere propria lui faţă cu o măhramă. De ce? Pentru că el poseda Cuvîntul. Amin! Pînă la descoperirea Cuvîntului, Moise trebuia să rămînă acoperit. Acum gîndiţi-vă, după ce Cuvîntul a fost descoperit, Moise a devenit din nou Moise, dar atîta timp cît Cuvîntul era în el, aşteptînd pentru a fi vestit, atîta timp el era Dumnezeu. El nu mai era Moise. El poseda Cuvîntul Domnului pentru epoca respectivă. Nimic nu i se putea întîmpla pînă ce trecea acest timp. El poseda acest Cuvînt în sine. Din această cauză oamenii trebuiau să-şi ascundă faţa de Moise cînd venea la ei. Ei nu puteau să înţeleagă, dar el era transformat. El era o altă persoană. El venise cu acel Cuvînt pentru că el poseda Cuvîntul, lui i-a fost dat Cuvîntul pentru popor.

Acum priviţi, dacă Moise O, frate, … poate veţi auzi asta ca o jignire, dar apostolul Pavel spune în 2 Cor. 3, 13-18; … că dacă Moise trebuia să-şi ascundă faţa din cauza slavei celei mari care era pe faţa lui, încît orbea poporul, cu cît mai mult o face acum?

Gîndiţi-vă, aici era o slavă naturală, pentru că era o lege firească naturală, care era trecătoare.

Oameni orbiţi duhovniceşte! Slava respectivă trebuia să înceteze, dar slava aceasta este netrecătoare. Moise poseda o lege firească, a condamnării. În legea aceasta nu era har; era doar condamnare. Nu exista iertare. Legea le spunea cine erau ei; dar aceasta vă dăruieşte un drum în libertate.

Dacă acest Cuvînt este descoperit, oh! Ce fel de faţă va avea? Trebuie să rămînă învăluit. Acum observaţi, Duhul este învăluit într-un templu omenesc.

Moise vorbise cuvinte naturale, acoperit cu o perdea naturală. Acum, Pavel spune în 2 Cor. 3, 6 în sensul acesta despre Cuvîntul Duhului, "noi nu sîntem slujitori după litera legii, ci slujitori după Duh." Asta înseamnă că Duhul ia litera şi o face vie. Ceea ce avea Moise era numai o lege. Dacă priveai în lege, aflai că spune: „Să nu preacurveşti; să nu furi; să nu minţi; să nu faci asta sau cealaltă." Moise trebuia să privească la acestea, dar acesta este Duhul care vine la Cuvîntul făgăduit pentru această epocă, şi-L descoperă nu două table din piatră, ci prezenţa Dumnezeului Celui viu, nu un gînd mistic sau ceva închipuit, ci făgăduinţa adevărată a lui Dumnezeu descoperită şi prezentată înaintea

ochilor noştri.

Prin ce fel de perdea este ascunsă aceasta? Sub lege. Totul era aşa de puternic, ei Îl vedeau pe Iehova pe munte venind jos într-un stîlp de foc şi El cutremura pămîntul. Dacă cineva se apropia de munte, trebuia să moară. Totul era aşa de puternic, pînă şi Moise a spus: „Sînt plin de frică şi cutremur.“ Dacă El a cutremurat în acel timp numai muntele acela, de data aceasta va cutremura cerul şi pămîntul (Evrei 12, 21-29).

Dacă atunci era o perdea naturală pentru învăluire, acum este însă o învăluire printr-o perdea duhovnicească. Nu încercați să priviți la cea naturală, intrați în Duhul şi vedeți atunci unde sînteți şi recunoaşteți ceasul în care trăiți. Înțelegeți acum aceasta?

Este o perdea duhovnicească care s-a extins peste oameni în zilele acestea. „Eu sînt metodist, eu sînt tot aşa de bun ca alții! Eu sînt un baptist. Eu sînt penticostal.“ Nu puteți să vedeți că aceasta este o perdea tradițională care-L ține pe Dumnezeu ascuns înaintea voastră? Asta vă opreşte să priviți mesajul. Voi spuneți: „Eu sar în sus de bucurie!“ Dar El nu a vorbit despre aşa ceva. EL a spus: „Fiecare Cuvînt“. Eva a crezut fiecare Cuvînt în afară de unul. Trebuie să fie CUVÎNTUL DEPLIN AL LUI DUMNEZEU, făgăduința descoperită a acestui ceas.

Într-o zi a venit la mine un predicator baptist din Arizona şi a spus: „Frate Branham, eu am ceva împotriva ta. Tu încerci să-i încredințezi pe oameni că ei ar trăi într-o epocă apostolică şi să-i aduci pînă acolo să trăiască ca în zilele apostolilor; dar epoca apostolilor a încetat să existe odată cu apostolii.“ Eu l-am întrebat: „A încetat?“ El a răspuns: „Da.“ Eu l-am întrebat: „Cine era purtătorul de Cuvînt din acele zile?“ El a răspuns: „Cei doisprezece apostoli.“ Eu am spus: „Înseamnă că apostolul Pavel era exclus. Purtătorul Cuvîntului de la rusalii era Petru. După ce au văzut pe Duhul Sfînt lucrînd, el a spus: ‚Căci făgăduința aceasta este pentru voi, pentru copiii voştri, şi pentru toți cei ce sînt departe acum, în oricît de mare număr îi va chema Domnul, Dumnezeul nostru.' (Fap. 2, 39).

Dacă El mai cheamă încă, atunci sună acelaşi Cuvînt şi pentru azi. Cînd a încetat atunci epoca apostolică? Epoca apostolică încetează abia atunci cînd Dumnezeu încetează să mai cheme.“ Eu am spus: „Petru a spus că nu va avea sfîrşit. Acum tu îmi spui că a încetat. Cînd a încetat să mai existe?“ El a spus: „Nu am spus-o în nume de rău.“ Eu am spus: „Nu domnule, nu face nimic.“ El nu a mai răspuns nici un cuvînt. El şi-a luat doar pălăria şi a plecat.

Trebuie să ai Cuvîntul ca să poți face ca Isus cînd l-a întîmpinat pe satan: „Este scris.“ Petru spunea că aceeaşi binecuvîntare apostolică există pentru fiecare pe care Dumnezeu îl va mai chema. Acesta este Cuvîntul lui Dumnezeu.

Dumnezeu, Cuvîntul învăluit într-un trup omenesc, era învăluit şi în Moise. Prezența lui Dumnezeu era în el. El era aşa de desăvîrşit cu acest Cuvînt în sine, încît trebuia să-şi acopere fața. El era un prooroc confirmat, care descoperea Cuvîntul şi îl aducea poporului. „Să nu faci asta, să nu faci cealaltă.“ Dumnezeu trebuia să se învăluiască într-un om, pentru a aduce Cuvîntul generației respective; dacă nu, acest Cuvînt i-ar fi orbit şi pe cei chemați afară. Oamenii care se aflau acolo în pustiu nu puteau să suporte priveliştea. Noi citim asta în Exod 20, 19. Ei spuneau: „Lăsați să vorbeasca Moise, nu Dumnezeu.“

Vedeți voi acum de ce nu apare stîlpul de foc deseori în public? Dumnezeu a spus: „Voi ridica din mijlocul lor un Prooroc care le va aduce Cuvîntul.“ El a venit exact aşa cum a spus-o. Apoi El a mai spus: „Acum Moise, dacă ei doresc să vadă ce este Cuvîntul, aşa cum M-am arătat ție acolo, în tufişul care ardea, aşa voi veni jos şi voi învălui muntele în foc. Atunci ei vor recunoaşte că tu ai vorbit adevărul. Eu voi apare în acelaşi mod în foc şi voi confirma slujba ta înaintea poporului, legitimînd-o.“ Aceasta este cu alte cuvinte, ceea ce i-a spus El lui Moise.

Dumnezeu i-a spus lui Moise: „Acum te voi prezenta înaintea poporului. Tu le-ai spus că Eu te-am întîlnit acolo, în tufişul care ardea. Acum voi veni jos înaintea lor în acelaşi foc, pentru ca oamenii să recunoască că tu nu le-ai vestit o minciună.“ EL poate s-o dovedească ştiințific, dacă voi o doriți. Cînd Iehova a început să tune, poporul a zis: „O, nu! O, nu! Să nu ne vorbească Iehova, altfel vom muri!“

Vedeți voi, EL TREBUIA să rămînă învăluit. Astfel Dumnezeu s-a învăluit în Moise, i-a dat lui Moise Cuvîntul, iar Moise a venit jos de pe munte şi a vorbit Cuvîntul Domnului acoperindu-şi fața cu o măhramă. Iehova învăluit în chipul unui prooroc.

Dumnezeu a spus că nu le va mai vorbi în felul acesta (Exod 20). EL le-a mai vorbit doar printr-un prooroc. Acesta era singurul mod în care urmează să vorbească şi în continuare. Aceasta este singura cale, cum a vorbit El întotdeauna. Aşa este! Niciodată într-un alt fel! EL nu minte.

Observați că NUMAI MOISE ERA CEL CARE POSEDA CUVÎNTUL. Nu exista nici o altă grupare care să vină la popor; nu erau fariseii, saducheii sau vreo altă sectă sau grupă. Era Moise. EL îl avea numai pe acest bărbat. Dumnezeu nu poate să se folosească de două sau trei formațiuni diferite. EL ia un singur bărbat. MOISE POSEDA CUVÎNTUL ŞI NUMAI MOISE SINGUR! Nici Iosua nu-l poseda. Nimeni nu îl poseda. Amin!

Iosua era un general. El comanda armata, el era credincios, un creştin; dar Moise era un prooroc. El era proorocul deosebit al acelui ceas. Voi veți observa că Cuvîntul nu a venit niciodată la Iosua, înainte ca vremea lui Moise să fie încheiată. O nu! Dumnezeu discută numai cu un singur om în fiecare timp. Dumnezeu este numai Unul. Numai Moise poseda Cuvîntul, nu o grupă.

Vedeți însă, Dumnezeu a avertizat poporul ca nici o persoană să nu încerce să-l urmeze pe Moise prin această perdea. Orice imitație era exclusă: fie ea femeie, un bărbat, un preot sau oricine ar fi fost el, indiferent cît de sfînt ar fi sau cît ar fi de onorat de oameni. EL i-a avertizat: „Lăsați-l pe Moise să vină singur.“ Dacă un om sau un animal ar fi călcat granița de la poalele muntelui, ei erau morți pe loc.

Să nu intrați forțat prin această perdea. Această perdea aparține numai unei singure persoane. O dată pe an avea voie să intre în templu un bărbat care era rînduit pentru aceasta şi corespundea cerințelor. El nu intra înăuntru pentru a aduce Cuvîntul, ci pentru a duce sîngele la altar (Evrei 9). Era doar unul care avea voie să intre. Altul trebuia să moară. Astăzi ei mor duhovniceşte. Acum este o perdea duhovnicească, atunci era o perdea naturală; dar totuşi ei îndrăznesc să intre după această perdea. Voi puteți să le explicați, dar ei spun: „O, eu ştiu, dar …" Ei totuşi merg, este în ordine; dar asta poate însemna doar un singur lucru.

Gîndiți-vă că ultima plagă în Egipt înaintea exodului, era moartea. Ultima plagă aici pe pămînt înainte de exod, va fi moartea spirituală! Atunci ei vor fi arşi şi se vor întoarce în praful pămîntului. Cei drepți însă vor călca pe cenuşa lor. „Şi veți călca în picioare pe cei răi, căci ei vor fi ca cenuşa sub talpa picioarelor voastre, în ziua pe care o pregătesc Eu, zice Domnul oştirilor.“ (Mal. 4, 3).

Ultima va fi moartea spirituală, refuzarea şi respingerea Cuvîntului. Observați că Dumnezeu a avertizat ca nimeni să nu încerce să-l urmeze pe Moise înăuntru în această perdea de foc. Moise trebuia să fie învăluit. Moise intra în acest stîlp de foc, iar cînd intra şi ieşea era învăluit. El intra înăuntru şi lăsa tradițiile în urma lui, tradițiile bătrînilor. EL VĂZUSE STÎLPUL DE FOC, dar acum EL INTRA ÎN STÎLPUL DE FOC şi ieşea afară învăluit. Cuvîntul lui Dumnezeu era învăluit într-un bărbat.

El avertiza ca nimeni în afară de el să nu încerce. Nimeni să nu îndrăznească să îl înlocuiască pe Moise sau să-l imite. Ei trebuiau să lase aşa ceva la o parte! Indiferent dacă era preot, un om sfînt, un cardinal, un episcop sau indiferent cine era, dacă încerca să intre în spatele perdelei el trebuia să moară. Dumnezeu îi avertizase. EL nu vrea imitatori. Cuvîntul Său este descoperit doar UNUIA. Întotdeauna a fost aşa. În fiecare epocă venea un prooroc cu Cuvîntul Domnului, de fiecare data,¼ prin întreaga Scriptură. Cuvîntul vine întotdeauna numai la un prooroc. În fiecare epocă este la fel, şi în epocile Bisericii, de la prima pînă la ultima. Alții îşi au locul lor, aşa este, dar să vă țineți departe de stîlpul de foc!

Ce lecție învățăm de aici! Fiecare dorea să fie un Moise. Gîndiți-vă ce a spus Datan şi toți ceilalți acolo în pustiu: „Acum Moise un moment. Tu te-ai ridicat prea sus. Aici mai sînt şi alți bărbați pe care i-a chemat Dumnezeu.“

Acesta a fost adevărul. Fiecare lucra lăudabil atîta timp cît rămînea în formație; dar dacă unul încerca să se ridice şi să ocupe poziția lui Moise pe care i-o dăduse Dumnezeu, pentru care Moise a

fost rînduit, neîntîrziat venea foc din cer şi pămîntul se deschidea şi îl înghiţea pe loc. Fiţi atenţi! Fiţi doar creştini buni care cred Cuvîntul. Rămîneţi departe de stîlpul de foc!

Ce lecţie! Atunci cînd Dumnezeu S-a arătat la început lui Moise în tufişul care ardea, El era învăluit într-un stîlp de foc, ascuns în tufiş; era ascuns la fel ca şi după perdea, pe tronul de har, acolo la altar în cortul descoperirii. EL este întotdeauna învăluit. Dumnezeu l-a împuternicit pe Moise, acolo afară, prin acelaşi stîlp de foc, înaintea poporului.

Acum observaţi, citiţi cu mine? Sau sînteţi cu gîndurile în altă parte? Cine are urechi, să audă! Să mai repetăm o dată. Atunci cînd Dumnezeu i S-a arătat lui Moise, El era într-un stîlp de foc. Asta s-a întîmplat cînd Dumnezeu l-a chemat pe Moise în slujba rînduită. Moise a relatat poporului aceasta, dar ei nu au putut să creadă. El făcuse minuni şi alte lucruri, dar în timpul respectiv El S-a arătat în formă vizibilă şi S-a descoperit într-un mod natural, autorizînd slujba lui Moise ca acelaşi Dumnezeu care îi vorbise. EL se arătase în forma unui stîlp de foc punînd muntele într-o flacără de foc.

Dumnezeu se învăluise în acelaşi foc, în acelaşi stîlp de foc cînd apăruse, de aceea ei puteau să audă numai Cuvîntul lui Dumnezeu. Puteţi să cuprindeţi asta? Ei auzeau glasul Lui, pentru că Moise poseda Cuvîntul viu pentru Israel. Dumnezeu a confirmat astfel Cuvîntul Său prin Moise. Dumnezeu i-a vorbit lui Moise: „DU-TE ACOLO JOS, EU VOI FI CU TINE! NIMIC ŞI NIMENI NU ŢI SE VA ÎMPOTRIVI. EU SÎNT CEL CE SÎNT.“ Moise s-a dus şi a spus: „Poate nu mă credeţi, dar Dumnezeu mi s-a arătat în stîlpul de foc şi m-a însărcinat cu aceste lucruri.“

Pastorul faraon spunea: „Oh, noi avem tot felul de lucruri de acestea în circulaţie. Tu nu ai nimic decît un truc ieftin de vrăjitorie. Eu am aici vrăjitori care la fel pot transforma un toiag într-un şarpe. Veniţi aici, vrăjitorii mei.“ Şi ei au venit şi au făcut acelaşi lucru. Dar pe Moise nu l-a deranjat. Lui îi era indiferent cîţi imitatori erau acolo. Pentru el nu era nimic deosebit, el a rămas liniştit. După ce şerpii vrăjitorilor s-au tîrît pe pămînt, şarpele lui Moise a înghiţit tot restul şerpilor.

Este exact aşa cum a fost cu apostolii în Ioan 6, 67. Ei nu puteau s-o explice, nici Moise nu ştia cum o va face Dumnezeu, dar el era sigur că El o va face. Gîndiţi-vă, Dumnezeu a spus că Iane şi Iambre se vor ridica în zilele de pe urmă ca imitatori şi vor încerca să-i ducă în eroare şi pe cei aleşi dacă va fi cu putinţă.

> *„Căci se vor scula Hristoşi mincinoşi şi prooroci mincinoşi; vor face semne mari şi minuni, pînă acolo încît să înşele, dacă va fi cu putinţă, chiar şi pe cei aleşi.“* (Mat. 24, 24).

Ei vor face aceleaşi lucruri, aceleaşi minuni şi toate aceste lucruri. Observaţi Cuvîntul! Dacă un om spune că el face astfel de minuni şi totuşi mai crede în trei dumnezei, atunci să rămîneţi departe de el. Noi ştim că aceasta este ceva pe dos. Nu există aşa ceva. Fiecare Cuvînt trebuie să fie din gura Dumnezeului Celui viu.

> *„Astfel, te-a smerit, te-a lăsat să suferi de foame, şi te-a hrănit cu mană, pe care nici tu n-o cunoşteai şi nici părinţii tăi n-o cunoscuseră, ca să te înveţe* CĂ OMUL NU TRĂIEŞTE NUMAI CU PÎNE, CI CU ORICE LUCRU CARE IESE DIN GURA DOMNULUI TRĂIEŞTE OMUL.“ (Deut. 8, 3).

În Gen. 1 era „Un Cuvînt“.

> *„La început era Cuvîntul, şi Cuvîntul era cu Dumnezeu, şi Cuvîntul era Dumnezeu.“* (Ioan 1, 1).

Apoi în Apoc. 22, 18-19 spune că nu este permis să se adăuge sau să se scoată nici măcar UN Cuvînt. Trebuie să fie tot acelaşi Cuvînt.

Oamenii văzuseră că se întîmplase ceva. Moise a fost învăluit pentru că el era proorocul, iar Dumnezeu confirmase Cuvîntul Lui prin semne şi minuni. Apoi, după ce aceşti oameni s-au despărţit de Egipt şi erau o biserică de sine stătătoare (pentru că biserică înseamnă „chemaţi afară“, şi după ce au fost chemaţi afară din lume, ei au devenit un popor), Dumnezeu S-a făcut de cunoscut că El a fost acel stîlp de foc.

EL confirmase mesajul lui Moise pentru că acolo era stîlpul de foc. Ei ar fi putut face atunci un clişeu dacă ar fi avut o cameră de luat vederi, pentru că totul era îmbrăcat în foc. Era Dumnezeu care mărturisea că mesajul era pregătit. Totul vorbea acum pentru poporul care era sub semnul exodului, iar Dumnezeu ținea pe proorocul Lui înaintea poporului care trebuia să iasă. Aceşti oameni au observat că ceva se întîmplase cu Moise.

El era altfel decît ei, iar mesajul lui era altfel. El se deosebea de preoți şi de toți ceilalți. El era o persoană transformată. Însuşi Dumnezeu S-a ascuns în proorocul Lui pentru a vorbi cuvintele Lui poporului. Asta este ceea ce a făcut El. Moise era pentru popor Cuvîntul viu, însă ascuns prin acest stîlp de foc. El vorbea despre lucruri care mai tîrziu urmau să fie învăluite după perdea.

Cuvîntul trebuia să vină mai întîi de la Moise, pentru că Moise poseda Cuvîntul. Aceste cuvinte erau scrise de însuşi Dumnezeu şi nimeni nu putea să le tîlcuiască. Moise trebuia mai întîi să le tîlcuiască. Acesta este motivul pentru care el trebuia să îşi acopere fața. Puteți să recunoaşteți acum?

Noi am putea repeta încă o dată, dar tainele Lui trebuie descoperite. Dar pentru a putea descoperi Cuvîntul, Moise trebuia să devină Dumnezeu pentru poporul Israel. Poate veți zice: „Asta este o prostie." Dar El însuşi i-a vorbit astfel lui Moise: „Tu vei fi Dumnezeu, iar Aaron va fi proorocul tău."

> *„El va vorbi poporului pentru tine, îți va sluji drept gură, şi tu vei ține pentru el locul lui Dumnezeu."* (Exod 4, 16).

Dumnezeu este întotdeauna în spatele unei perdele, ascuns de mulțime. "Tatăl Meu a ascuns-o înaintea înțelepților lumii şi a descoperit-o copilaşilor care o învață cu plăcere."

> *„În vremea aceea, Isus a luat cuvîntul şi a zis: ‚Te laud, Tată, Doamne al cerului şi al pămîntului, pentru că ai ascuns aceste lucruri de cei înțelepți şi pricepuți, şi le-ai descoperit pruncilor.'"* (Mat. 11, 25).

Oamenii care au văzut stîlpul de foc, spuneau: „Noi sîntem mulțumiți. Lăsați-l acum pe Moise să ne vorbească. Să nu ne mai vorbească Dumnezeu, pentru ca să nu murim." Moise a intrat direct în stîlpul de foc, iar Dumnezeu i-a spus: „EU nu vreau să mai vorbesc poporului în felul acesta. EU le voi da un prooroc." Astfel este felul Lui de lucrare, aşa a făcut-o întotdeauna.

Proorocul însă trebuie să posede Cuvîntul Lui. Dacă acesta este învelit în vreo tradiție, înseamnă că Dumnezeu nu l-a trimis niciodată. Dacă este învelit în Cuvîntul Lui, atunci Dumnezeu va confirma. Dumnezeu Însuşi tîlcuieşte Cuvîntul Lui. Moise vorbea, iar Dumnezeu tîlcuia. Amin. Moise spunea: „Aşa vorbeşte Domnul!" iar Domnul făcea exact ceea ce spusese. Asta îndepărta orice îndoială. Apoi El a zis: „Acum Moise, tu şi întregul popor înțelegeți pentru că ți-am arătat totul şi Eu te-am confirmat."

Dumnezeu se învăluise în acest prooroc pentru a vorbi Cuvîntul poporului Său. Moise era pentru ei Dumnezeul cel viu, Cuvîntul cel viu al lui Dumnezeu descoperit. Din cauza aceasta a fost învăluită şi fața lui. Ştiți voi că acelaşi Cuvînt într-un creştin adevărat este învăluit pentru un necredincios? Ei văd femei cu părul lung şi cu haine normale şi spun: „Priviți această modă veche." Dacă ei văd femei cu părul frumos legat, ei spun: „Iată o roată de rezervă pe capul ei." Dar priviți, totul le este ascuns şi învelit. Ei sînt orbi! „O", spun ei, „eu am un titlu academic." Pentru mine este indiferent ce aveți. Voi sînteți față de Cuvînt în necunoştință. Aşa este. Acestea sînt lucruri mărunte, dar voi trebuie să acceptați mai întîi lecțiile mici. Cum este situația cu acei oameni care spun că ei ar fi învăluiți de prezența lui Dumnezeu, însă ei predică o tradiție religioasă care adaugă sau scoate şi multe altele? Ei injectează propriile lor teme şi propriile lor gînduri, însă nu Cuvîntul lui Dumnezeu. Ce fel de perdea este aceasta? Este o perdea religioasă, însă Dumnezeu a rupt-o în două.

Ei spun că în aceste zile din urmă nu mai există astfel de lucruri ca apostoli şi prooroci, nici vindecare divină şi nici văzători, iar o împlinire a textului din Marcu 16 nu ar exista. Ei spun că epoca apostolică ar fi trecut. Ei au ascuns şi învelit totul înaintea poporului, dar Dumnezeu a venit cu Duh Sfînt şi foc şi a rupt această perdea de sus pînă jos. Dumnezeu a rupt aceste perdele.

Moise era învelişul, Cuvîntul viu al lui Dumnezeu, învăluit într-un trup omenesc. Stîlpul de foc era

în Moise care vorbea desigur deja despre cele ce urmau a fi învăluite mai tîrziu în spatele perdelei, adică Cuvîntul. Mai întîi Cuvîntul era adus în față, apoi era scris şi a fost pus în spatele perdelei şi mai este şi azi încă învăluit. Dumnezeu a fost întotdeauna în Cuvînt. Din cauza aceasta trebuia ascuns Cuvîntul.

O, frate, soră, puteți s-o cuprindeți? Nu puteți să vedeți că Dumnezeu a spus că acest Cuvînt trebuia să rămînă ascuns pînă în zilele din urmă, cînd urma să fie descoperit prin deschiderea celor şapte peceți, întregul tablou trebuia să devină vizibil pentru popor? Toate acestea au avut loc pentru că este scris că în ceasul mesajului îngerului al şaptelea, toate tainele lui Dumnezeu urmează a fi încheiate, conform Apoc. 10, 7. Asta ne-ar arăta în această oră mare cum este dat afară Hristos din Biserica Sa şi cum descoperă Fiul lui Dumnezeu din nou pe Fiul Omului. La fel ne-a fost arătat cum va fi adusă Biserica din zilele sfîrşitului din nou în starea de ordine: fără dogme religioase, fără denominațiuni, ci numai Cuvîntul cel viu în credincioşi. Gîndiți-vă, Isus a spus: *„Atunci, din doi bărbați care vor fi la cîmp, unul va fi luat şi altul va fi lăsat.“* (Mat. 24, 40). Acolo nu vor fi lanțuri, nu denominațiuni sau legături, ci numai o inimă cu Dumnezeu şi numai cu El singur.

Moise era acest Cuvînt vorbit care urma să fie ascuns mai tîrziu în spatele unei perdele. Acum Hristos este Moise al nostru. El era Dumnezeu învăluit în trup omenesc, iar El este acelaşi ieri, azi şi în veci. EL era acolo în cortul întîlnirii care era acoperit cu un acoperiş de piei (Exod 26, 14). În acest timp El este într-un bărbat.

EL mai este Hristosul, Cuvîntul promis pentru această epocă, ascuns într-un trup omenesc. Cuvîntul este Dumnezeu, ungerea este o persoană. Cuvîntul Hristos înseamnă: „Unsul.“ De aceea Moise era Hristosul timpului său, pentru că el era unsul. Ieremia era Hristos în zilele lui pentru că poseda Cuvîntul pentru acele zile. Dar cînd a venit Isus, a venit ca „Unsul Răscumpărător.“ Aici erau ambele, Moise şi tot ce era în Moise, Cuvîntul întreg şi toată plinătatea lui Dumnezeu trupeşte în El. Din cauza aceasta a fost ruptă perdeaua din templu, pînă cînd s-a arătat tronul de har vizibil. EL era „Unsul“.

Cuvîntul promis pentru timpul acesta, la fel, trebuia să fie ascuns. Oamenii care iubesc păcatul, fiind doar membrii într-o biserică, nu o pot vedea din cauza unei perdele omeneşti. „De ce“, spun ei, „EL este un om. De unde a venit El? Unde este El membru? Cum se numeşte biserica Lui? Ce şcoală are El? Unde a primit El educația? De ce, după cum am auzit despre omul acesta, conform tradiției, El s-a născut în afara sfintei căsătorii. Noi sîntem siguri că El este de la satana. Iosif s-a căsătorit cu Maria doar pentru a o scuti de moartea cu pietre, pentru că era o preacurvă. Acum El vine aici şi vrea să dea lecții preoților ce ar trebui ei să facă!“

Acolo era Dumnezeu, descoperind Cuvîntul Său şi strigînd: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, de ce M-ai părăsit?“ (Mat. 27, 46 b). Cîntările şi psalmii pe care îi cîntau în templu, pe care îi scrisese David pentru ei cu mulți ani înainte, se refereau la Hristos.“

> *„… Mi-au străpuns mînile şi picioarele: toate oasele aş putea să mi le număr. Ei, însă, pîndesc şi mă privesc.“*

Acolo erau ei, stînd şi cîntînd acel psalm, în timp ce acel bărbat despre care cîntau, se afla acolo pe cruce murind. După ce au terminat cîntarea şi Isus murise, Dumnezeul cerului a venit cu focul sfînt, aşa cum o făcuse pe muntele Sinai şi a rupt perdeaua din templu, de sus pînă jos. EL a rupt-o în două.

Ce altceva puteau ei să facă, decît să privească prin fereastra templului, iar acolo era Dumnezeul lor pe Golgota, jertfa păşind vizibil în față. Dar nici pînă în ziua de azi ei nu o pot vedea. Dumnezeu a rupt în aceste zile tradițiile, iar ei încă nu o ştiu. Este prea simplu. Lucrarea este aşa de departe de lucrurile lumii.

În zilele acestea am predicat într-o anumită adunare despre tema: „A fi un nebun.“ Noi toți sîntem nebuni pentru cineva, de aceea eu sînt unul pentru Hristos. Pavel a spus odată că el poate fi socotit a fi nebun (2 Cor. 12, 11). Desigur trebuie să fiți unul. Gîndiți-vă, un şurub trebuie să țină lucrurile

împreună!

Acel popor care iubea păcatul şi acei oameni religioşi tradiționali, nu o puteau vedea pentru că El era un om obişnuit. Un trup omenesc îl ascundea pe Dumnezeu. Dacă El ar fi venit ca stîlp de foc printre oameni şi s-ar fi arătat cine este El, atunci poate ar fi crezut-o. Dar noi credem că El S-a descoperit în felul cum îi promise lui Moise, ocolind pe toți acei înțelepți şi învățați. EL i-a spus lui Moise: „EU le voi vorbi printr-un prooroc.“ EL era Fiul Omului, un Prooroc. Unii din ei au recunoscut taina identității Lui. Aproximativ unu la o sută credea, restul din ei nu o făceau şi El totuşi era Cel ce era!

EL murea cînd copiii Lui spuneau: „Noi nu-L vrem, afară cu El!“ Ei L-au scuipat, ceea ce era deja spus simbolic în Vechiul Testament, cînd David a părăsit templul în calitate de rege respins. După ce a coborît el drumul, a venit un bărbat care nu-l iubea, numindu-l fățarnic, scuipîndu-l în față. Armurierul a tras sabia şi a spus: „Pentru ce blesteamă acest cîine mort pe domnul meu, împăratul?“ David a răspuns: „Lăsați-l în pace, Dumnezeu i-a poruncit să facă astfel.“ (2 Sam. 16). David probabil nu a ştiut ce a spus cînd a urcat muntele şi a privit înapoi plîngînd; dar cu 800 de ani mai tîrziu, a fost Isus, Fiul lui David, exact pe acelaşi munte, un Împărat respins plîngînd asupra Ierusalimului; iar ei L-au scuipat în față. Nu vedeți cum se repetă acelaşi lucru? Cuvîntul vine la oameni. Dar Cuvîntul este respins de marea majoritate, dar crezut de o minoritate. Acei greci nu-L puteau vedea pentru că El era în templul Său omenesc. „De ce“, spuneau ei, „numele acestui bărbat este Isus. EL vine din Nazaret.“ În zilele acelea se purta un singur nume. Ar fi fost la fel ca şi cum ați spune: „John din Jeffersonville“, „Jim din New Albany“ sau altele la fel. Ei spuneau: „Acesta este Isus din Nazaret. În general se spune că mama lui este însărcinată de un soldat roman.“ (Asta este ceea ce credeau ei.) „Şi“, spuneau ei, „cine este El?“ Ei nu cunoşteau Cuvîntul pentru acele zile, nici atunci cînd El predica şi spunea: „CERCETAȚI SCRIPTURILE, PENTRU CĂ SOCOTIȚI CĂ ÎN ELE AVEȚI VIAȚA VEŞNICĂ, DAR TOCMAI ELE MĂRTURISESC DESPRE MINE.“ (Ioan 5, 39). EL a spus: „Dacă nu puteți să Mă credeți, atunci lăsați-Mă ca învelitoare, dar credeți Cuvîntul care apare.“ „O lucrare are nevoie de doi martori.“ EL a spus: „EU vorbesc Cuvîntul pentru timpul acesta, iar Tatăl Mă confirmă.“ Este un martor, de aceea trebuie împlinit. Vă este valabil asta ca martor?

În Evrei 9, 3 citim despre perdeaua din cortul întîlnirii în spatele căreia Dumnezeu era ascuns de iudei. După ce se rupse perdeaua cea veche, împărțită de Dumnezeu în două părți, de sus pînă jos, iudeii erau totuşi orbi față de Cel ce este, privind înăuntru prin perdea. Apoi de rusalii s-a descoperit cine este Dumnezeul cel viu şi adevărat.

De ce s-a rupt această perdea? De ce se întîmplase? De ce a ieşit în zilele acestea un astfel de mesaj care face lucrurile în felul acesta?

Într-o zi, nu demult, cineva a vrut să discute cu mine despre epocile Bisericii şi spunea că Dumnezeu ar fi în Biserica Sa sfîntă şi astfel de lucruri. Această persoană era o predicatoare, aşa că uitasem imediat totul. Dacă persoana aceea era cel puțin un bărbat, atunci era totul în ordine. Ce folos ar fi fost dacă mergeam în altă țară, iar aici să fi lipsit la adunare? Astfel am lăsat-o în pace. Dacă orbul îl conduce pe orb, atunci cad amîndoi în groapă.

Tradiția spune că toate aceste lucruri biblice au trecut; dar în aceste zile a fost ruptă perdeaua tradițională, iar aici este stîlpul de foc. Aici este El şi face de cunoscut Cuvîntul Lui pentru această zi. Ei nu cred încă, ei nu văd nimic, pentru că nu a fost trimis pentru ei. Gîndiți-vă numai, Fiul lui Dumnezeu nu S-a descoperit în Sodoma; acolo erau trimişi cei doi bărbați. DAR DUMNEZEU ÎNSUŞI, ÎNVĂLUIT ÎNTR-UN TRUP OMENESC, S-A DESCOPERIT CELOR ALEŞI, LUI AVRAAM. Observați ce a făcut El cînd S-a descoperit (Gen. 18, 9-15). Avraam ştia că acest bărbat era singurul Elohim, pentru că El cunoştea gîndurile Sarei deşi ea se afla în cort.

Vă aduceți aminte de predica despre David şi Goliat, cînd am plecat de prima dată de aici? Eu am spus: „Priviți doar pe provocatorul de acolo de afară care zice că zilele minunilor şi a semnelor au trecut.“ Urmăriți mesajele de pe bandă, cum devin tot mai clare. Aici este cazul, dacă aveți urechi de

auzit şi ochi de văzut. „Fiți atenți“, am spus atunci, „acolo se află lumea aceasta mare şi creştină care arată că astfel de lucruri nu sînt posibile în epoca aceasta ştiințifică.“ Înainte de a se face acest tablou cu lumina supranaturală, eu am spus că Dumnezeu mi-a făcut de cunoscut că El va trimite o chemare care va ajunge la toate națiunile.

Chiar şi doctorul Davids mi-a spus: „Doar nu crezi şi vrei să spui, că exclusiv tu, cu cele şapte clase ale tale, te vei ruga pentru regi şi şefi de state şi vei începe o trezire care va cuprinde toate națiunile?“ Eu am spus: „Asta este ceea ce mi-a spus El!“ Şi lucrarea a avut loc. Aceasta este problema pentru care nu mai aveți nevoie de tălmaci. EL a făcut-o. Faptul că El a făcut-o deja, este tălmăcirea. EL îi cheamă pe aleşii Lui din toate păturile sociale şi meserii. Dar lucrarea a fost făcută de cunoscut.

Eu am vorbit în ziua aceea mesajul despre David, acest tînăr fragil cu umerii aplecați şi cu praştia în mînă. Saul care era şeful predicatorilor l-a privit şi a spus: „De ce, tu nici măcar nu eşti învățat!“ El a spus: „Să vedem dacă nu cumva pot să-ți fac rost de vreun titlu academic sau aşa ceva.“ Astfel el l-a echipat pe David cu propria lui armătură, dar imediat el şi-a dat seama că nu se potriveşte unui om a lui Dumnezeu. David a spus: „Ia astea de pe mine. Eu nu mă pricep la aşa ceva. Lăsați-mă să folosesc metoda pe care am folosit-o cînd am ucis leul şi ursul.“ (El era un fel de om al pădurii).

Apoi a venit acest Goliat bătrîn: „Voi trimiteți un cîine ca să se lupte cu mine? Eu te voi pune în vîrful suliței mele şi voi atîrna trupul tău mort acolo ca să-l mănînce păsările.“ David a spus: „Tu păşeşti ca filistean cu suliță şi scut împotriva mea, dar eu voi păşi împotriva ta în Numele Domnului, Dumnezeul lui Israel.“ Priviți la prooroc! David a spus: „Astăzi voi despărți capul de umerii tăi.“ El ştia în cine crede şi el era pe deplin convins că este capabil de a executa ceea ce i se încredințase.

Biserica dintre neamuri, la fel, este orbită prin perdeaua spirituală a bisericilor, chiar şi după ce perdeaua a fost ruptă pentru a-L descoperi pe Dumnezeu. Cum sînt ei de orbiți prin învăluirea Cuvîntului într-o ființă omenească. Aici este exact ceea ce a omis Israelul să recunoască. Dacă ar fi fost un înger sau altcineva, Israelul ar fi crezut. Dar nu putea fi un înger, trebuia să fie un bărbat pentru că Dumnezeu nu poate să-şi schimbe Cuvîntul. În zilele de pe urmă va fi la fel. Prin ce a fost orbit Israelul? Ei au spus despre Isus: „TU EŞTI UN OM CARE SE DĂ DREPT DUMNEZEU.“ Din cauza aceasta L-au ucis. Şi azi vine din nou mesajul prin bărbați ai lui Dumnezeu şi nu prin îngeri. Vedeți, Dumnezeu nu poate să schimbe modul şi felul Lui de lucrare şi nici sensul Cuvîntului Său. EL a spus: „EU NU MĂ SCHIMB.“ Neamurile sînt azi la fel de orbite din cauza perdelei ca şi Israelul atunci. Dumnezeu care era învăluit într-o ființă omenească, a orbit Israelul. Pe unii îi va orbi, la alții le va descoperi adevărul. Unora le va închide ochii, altora le va deschide ochii.

Priviți la Simon. Isus i-a spus: „Numele tău este Simon, iar numele tatălui tău este Iona.“

Către Natanael El a spus: „Iată un israelit adevărat în care nu este nici un vicleşug!“ Natanael a răspuns: „Rabi, de unde mă cunoşti?“ Isus i-a spus: „Înainte de a te chema Filip, cînd erai acolo sub smochin, te-am văzut.“ El a spus: „Rabi, Tu eşti Fiul lui Dumnezeu; Tu eşti Împăratul lui Israel.“ (Ioan 1, 49). Alții însă stăteau acolo şi spuneau: „EL este Beelzebul.“

Vedeți, de unde venea aceasta? EL a deschis ochii unei persoane şi i-a orbit pe alții. Preotul zicea: „Acest bărbat este Beelzebul“, pe cînd femeia de la fîntînă a spus: „Eu ştiu că Mesia, numit Cel uns, va veni. Noi nu am mai avut prooroci, dar tu trebuie să fii un prooroc. Unsul va veni. Noi aşteptăm venirea Lui. Acestea sînt ultimele zile pentru iudei.“ Vedeți voi, ambele națiuni, iudei şi samariteni, Îl aşteptau pe Mesia. Ea a spus: „Acesta este timpul în care El trebuie să vină. Noi ştim, cînd va veni El, va face aceste lucruri şi ne va spune totul.“ Isus a spus: „EU SÎNT.“

Ochii ei au fost deschişi, dar ochii preoților au fost orbiți. Asta este ceea ce face Evanghelia; unora le deschide ochii şi le descoperă adevărul, în timp ce altora le orbeşte ochii. Evanghelia are o importanță dublă. Unii se pot uita direct în soare şi orbesc, în timp ce alții suportă lumina şi scapă. Aceasta este deosebirea.

Aşa s-a întîmplat în fiecare epocă; dumnezeirea era ascunsă într-un trup omenesc. Proorocii

erau dumnezeirea: Cuvîntul lui Dumnezeu ascuns într-un trup omenesc. Şi pe Moise al nostru Isus ei nu L-au recunoscut. Ascuns acolo sub acoperişul de piei în templu, era Cuvîntul descoperit pe table de piatră.

Cine era Iehova? Ce era ascuns în trecut acolo? Ce a ascuns perdeaua? Aleluia! EL a ascuns Cuvîntul. Măhrama, perdelele cele vechi au ascuns Cuvîntul de ochii lor naturali. Tot acolo după perdea era pîinea şi slava vizibilă.

Toată slava lui Dumnezeu se afla în spatele perdelelor! Totul era ascuns de ochiul natural. Şi astăzi este ascunsă această slavă. Ei spun: „Fanatici sfinţi“ etc, dar ei nu pot înţelege ce este ascuns acolo. Ei nu ştiu pur şi simplu.

Însă atunci cînd Dumnezeu, prin harul Său, a rupt perdeaua pentru ca ei să vadă, ei erau aşa de ocupaţi cu tradiţia lor, încît le-a rămas ascuns chiar pînă în ziua de azi. Slava, puterea Duhului Sfînt, slava vizibilă care vine peste cel credincios (eu mă refer la credincioşii adevăraţi) care face ca lucrările lui Dumnezeu şi credinţa să vină în el, pentru ca el să poată crede Cuvîntul lui Dumnezeu, toate acestea sînt ascunse de ochii celor care spun că aceste lucruri au trecut. Ei mai trăiesc tot după perdea. Dar voi nu mai sînteţi după perdea, voi cei neînsemnaţi. Dumnezeu s-a descoperit pentru voi într-o vedere deplină.

Nu demult au fost fraţii Sothmann, Simpson şi mulţi alţii dintre noi, într-o biserică baptistă. Predicatorul a spus ceva care suna foarte bine, iar noi toţi am spus: „Amin“. Imediat s-au întors toţi din sală şi s-au uitat la noi. Noi am găsit ceva care venea din locul preasfînt. Noi eram bucuroşi, cu alte cuvinte noi am spus doar: „Noi Îţi mulţumim, Doamne.“ Dar cînd am spus asta, oamenii erau aşa de învăluiţi, încît au rîs de noi. Ei nu ştiau despre ce este vorba. Ei tot mai erau după perdea. Voi vedeţi deci: unii sînt înăuntru, iar alţii sînt afară. Dar pentru noi, Dumnezeu este într-o vedere clară. Toată această slavă este ascunsă pentru noi în Hristos, Cuvîntul, care este Templul nostru.

Eu voi săpa aici puţin mai adînc. Scuzaţi vă rog emoţia mea în dimineaţa aceasta, dar mi-am propus demult să împart aceasta şi am aşteptat pînă cînd am fost umplut pe deplin. Observaţi: toată slava care există în Dumnezeu, este în Cuvînt. Toate binecuvîntările care sînt în Dumnezeu, sînt în Cuvînt. Celui necredincios i s-au ascuns acestea din pricina tradiţiei. Dar TOTUL este însă în Hristos, tot ceea ce era în Dumnezeu. EL S-a revărsat (Kenos) pe Sine în Hristos. În Hristos sîntem în spatele perdelei. Voi spuneţi: „Noi sîntem în Hristos“, apoi credeţi în trei dumnezei. Voi sînteţi botezaţi în Numele Tatălui, Fiului şi al Duhului Sfînt şi credeţi în toate tradiţiile bătrînilor? Nu, voi tot mai sînteţi de partea cealaltă a perdelei! Hristos este Cuvîntul. „Eu nu cred în vindecare divină! Eu nu cred aceste minuni!“ Acum vedeţi, voi nu sînteţi de partea interioară a perdelei. Voi nu ştiţi nimic despre aceste adevăruri.

Hristos este Cuvîntul şi dacă sîntem în Cuvînt atunci sîntem în Hristos. Cum pot să fiu în Hristos şi totuşi să-L tăgăduiesc? EL a fost Cel care a spus: „Nici un Cuvînt nu este voie să scoţi sau să adaugi.“ Atunci cum puteţi să scoateţi şi să adăugaţi? Asta dovedeşte numai că voi sînteţi învăluiţi. Pentru că noi, care sîntem aici în El, sîntem încă învăluiţi pentru religioşii şi învăţaţii acestei lumi. Slava pe care o avem şi de care ne bucurăm, este ascunsă pentru cei de afară. -Ei cred că noi am fi nebuni sau „naivi“, dar noi care sîntem în Hristos şi sîntem botezaţi în El (1 Cor. 12), am devenit părtaşi la slava Lui. Cei din exterior privesc doar spre interior, tăgăduind însă totul.

Noi sîntem invitaţi la El, pentru ca să devenim părtaşi la ceea ce este El, lucru ascuns de ochii necredincioşilor prin perdeaua trupului omenesc. Ei ştiu despre această slavă, ei au citit despre asta în Cuvînt; dar pentru ei este doar un cuvînt. Dar pentru noi este o putere dumnezeiască. Nu este doar un cuvînt, este un fapt.

Dumnezeu a spus: „Să fie lumina.¼“ (Gen. 1). Acesta a fost Cuvîntul, dar acum apăruse lumina. Nu este Cuvîntul, ci este lumina. Pentru noi nu este doar un Cuvînt scris, ci este un fapt real. Noi sîntem în El, iar noi ne bucurăm şi Îl vedem pe El. Acum Îl vedem pe El cum se descoperă şi se face de cunoscut. De ce este ascuns pentru cei de afară? Pentru că era învăluit într-un trup omenesc.

Nu demult a spus un doctor următoarele: „Trebuie să faceți parte dintr-o denominațiune ca să fiți un creştin.“ Un alt bărbat i-a răspuns: „Eu sînt un creştin şi nu fac parte din niciuna din aceste organizații. Dumnezeu a scos cancerul din mine. Ce vei face cu aşa ceva? Arată-mi o denominațiune care face aşa ceva!“

Noi sîntem de partea interioară a lui Hristos. De aici Îl văd toți credincioşii adevărați, Cuvîntul făgăduinței pentru zilele noastre, descoperit înaintea ochilor lor. Acesta este un Cuvînt mare, dacă puteți să-L cuprindeți. Toți credincioşii adevărați care sînt în Cuvînt, Îl văd pe Dumnezeu deschis înaintea ochilor lor, pentru că perdeaua s-a rupt. Dumnezeu stă deschis înaintea voastră şi este descoperit. Pentru ca El să facă aşa ceva, trebuie să fie ruptă perdeaua veche a denominațiunii şi a tradiției. Ca să vedeți ce este cu adevărat, trebuie să ieşiți din acest domeniu tradițional. Sub altă formă nu veți reuşi nicidecum, pentru că ei vor trage tot timpul perdeaua pe fața voastră şi vor spune: „O, acolo nu este nimic din toate cele auzite.“ Dar aici este scris şi aici este descoperit.

Acum, cum ar fi dacă cineva s-ar împotrivi să vadă soarele şi să spună: „O, eu ştiu că Dumnezeu a spus: ‚Să fie lumină', dar aşa ceva nu există. Eu mă duc la subsol. Eu refuz să văd.“

Un astfel de om nu ar fi normal. Cu el nu ar fi ceva în ordine. Tot aşa, ceva nu este normal cu un bărbat sau cu o femeie care vede făgăduința lui Dumnezeu descoperită şi totuşi refuză să creadă, numai pentru că organizația lui religioasă trage perdelele.

Dumnezeu a luat sabia Sa plină de foc în ziua aceea şi a rupt perdeaua din templu de sus pînă jos. Cuvîntul Lui este sabia Lui. EL face acelaşi lucru şi azi prin acelaşi Cuvînt. Nu este crezul meu, nu este catehismul meu, ci este sabia Domnului. Asta rupe perdeaua şi voi Îl puteți vedea clar pe Dumnezeu, descoperit în Cuvîntul Său. Ce privire minunată!

La ce ar folosi o sabie dacă nu ar tăia? Dar folosiți-vă numai de sabia lui Dumnezeu şi urmăriți ce tăieturi face. Ştiți voi că sabia este condusă de o anumită mînă care este trimisă să facă ceva? Mîna aceasta face tăieturi, şi acolo Îl vedem pe El; asta ni-L arată pe Dumnezeu în claritate pe marele Iehova. Acesta este Cuvîntul Lui, partea care ni se cuvine nouă pentru azi este descoperită. Dumnezeu ia sabia Lui-făgăduința pentru ziua aceea pentru ziua de azi aşa cum a fost făgăduită şi El rupe perdeaua denominațională. EL o trage la o parte, se face de cunoscut şi ne arată că El este aici, acelaşi stîlp de foc.

Dacă am văzut aceasta, la cine să ne mai ducem? La care comunitate am putea noi să ne ataşăm, dacă noi sîntem deja născuți din nou din Acela? La care denominațiune puteți adera, după ce ați primit acest adevăr, dacă fiecare din acestea respinge şi tăgăduieşte astfel de adevăruri? Eu nu ştiu pe niciuna care să spună sau să facă ceva pentru aceasta. Aşa este.

Cînd am început cu aceste călătorii, patruzeci şi două de comunități dintr-o regiune mi-au asigurat sprijinul lor. Dar cînd am ajuns acolo nu mai era nici una. Unii spuneau: „El crede în siguranța veşnică.“ Asta i-a îndepărtat pe cei care se bazau pe lege. Alții spuneau: „El botează în Numele lui Isus.“ Asta i-a îndepărtat şi pe ceilalți. Unii spuneau: „El crede în sămînța şarpelui, deşi şarpele nu are sămînță.“ Este aşa? Biblia spune: *„Vrăjmăşie voi pune între tine şi femeie, între sămînța ta şi sămînța ei. Aceasta îți va zdobi capul, şi tu îi vei zdrobi călcîiul.“* (Gen. 3, 15).

Vedeți voi cum a fost îndepărtată perdeaua de pe Cuvînt? Aşa este, s-a descoperit şi ei văd. Atunci cînd perdeaua tradițională este îndepărtată de pe Cuvînt, va fi aşa ca atunci cînd Isus a spus: „… CINE MĂ VEDE PE MINE, ACELA VEDE PE TATĂL.“ (Ioan 14, 9 b). Vedeți voi, Dumnezeu şi Cuvîntul Lui sînt Una.

Ce este însă cînd Cuvîntul este descoperit? Isus a spus: „Cercetați Scripturile“ (Ioan 5, 39). „Dacă spuneți că credeți în Dumnezeu, atunci credeți în Mine. Dacă nu fac lucrările Tatălui Meu, atunci să nu Mă credeți. Dar dacă fac lucrările Lui, atunci Eu şi Tatăl sîntem Una. Dacă Mă vedeți pe Mine, atunci ați văzut pe Tatăl.“ (Ioan 14, 9-11).

Dacă vedeți Cuvîntul descoperit, atunci Îl vedeți pe Dumnezeu Tatăl, pentru că Cuvîntul este Tatăl. Cuvîntul este Dumnezeu. Cuvîntul descoperit este Însuşi Dumnezeu care descoperă propriul

Său Cuvînt credincioşilor. **Nimic nu poate aduce Cuvîntul la viață, decît credincioşii numai oamenii credincioşi.**

Dacă luați sămînța de grîu şi o semănați într-un pămînt greşit, acesta nu va creşte. Trebuie să fie deja elemente ajutătoare în pămînt, pentru a stimula creşterea. Dacă sămînța nu ajunge prin fecundare la încolțire, aceasta nu va creşte. De aceea, dacă Cuvîntul nu cade într-o categorie corectă de inimi, acesta nu va creşte. Isus a spus că o parte din sămînță a căzut la marginea drumului, iar păsările cerului au venit şi au luat-o. O parte a căzut între spini şi a crescut, dar a fost înnecată de tradiții denominaționale şi îngrijorarea acestei lumi. O parte însă a căzut pe pămîntul bun şi a adus roadă însutită. EL a vorbit despre acestea în legătură cu Împărăția lui Dumnezeu.

Unii nu vor crede deloc. Alții vor crede pentru puțin timp ca cei şaptezeci de ucenici, care L-au urmat un an şi jumătate pînă la doi ani pentru a-L cerceta şi să găsească ceva în El. Ei au vrut să vadă dacă El posedă numai un mod deosebit pentru a face aceste lucruri; ca un oarecare care foloseşte un picior de iepure sau dacă este un vrăjitor deosebit. Ei vroiau să afle secretul cum de poate face El aceste lucruri. Ei se mirau de faptul că putea să recunoască ce este în inimile oamenilor şi ce gîndeau. În final găsiseră ceea ce căutaseră, pentru că El spuse că ar veni din cer şi că El ar fi Însuşi Cuvîntul. Cînd a spus El această frază era deja prea mult pentru ei. Ei au spus: „Nici un om nu poate înțelege asta“, şi s-au îndepărtat de El. Ei au fost acei care căzuseră sub spini.

Asta ne întoarce la ceea ce am spus mai înainte. În fiecare adunare aveți credincioşi prefăcuți, necredincioşi şi credincioşi. Unii se vor da drept credincioşi, acesta este tipul cel mai rău. Cei ce sînt necredincioşi nu vă vor încurca mult. Ei vor scutura doar capul şi vor pleca. Dar acei ce se prefac că sînt credincioşi, aceia sînt oamenii de care trebuie să vă feriți.

Apoi mai există credincioşi adevărați. După ce Isus a spus: „Trebuie să mîncați carnea Fiului Omului“, necredincioşii au zis: „O, vai“, şi cu asta s-a terminat. Cei ce trişau (cei ca Iuda) au rămas cu El pînă la sfîrşit. Credincioşii adevărați însă, deşi nu puteau să explice, totuşi Îl credeau (Ioan 6).

După ce a fost îndepărtată perdeaua tradițiilor, puteți să recunoaşteți că Dumnezeu este tot Dumnezeul Cuvîntului Său. EL încă Îşi mai ține Cuvîntul. EL este Dumnezeu-Autor, Inițiatorul Cuvîntului Său. Pentru alții El este ascuns în spatele perdelei. Pentru acei ce nu pot merge în spatele perdelei, El este încă în spatele perdelei de piele.

Noi devenim o parte din El şi perdeaua care Îl ascunde. Voi sînteți o parte din El, atîta timp Hristos este în voi. Pentru că Dumnezeu era în Hristos, El devenise Dumnezeu. Aşa cum este Hristos în voi, nădejdea slavei, tot aşa deveniți voi o parte din Hristos. „Cine crede în Mine, va face şi el lucrările pe care le fac Eu.“ (Ioan 14, 12). EL este ascuns pentru cei necredincioşi, dar voi ştiți că El este în voi.

Biblia spune că voi sînteți scrisoarea noastră de recomandare. Ce este o scrisoare? Este Cuvîntul scris. Cu alte cuvinte voi sînteți Cuvîntul care a fost scris şi descoperit. Nimic nu i se poate adăuga. Voi nu puteți să spuneți: „Eu sînt o scrisoare scrisă“, apoi să trăiți în contradicție cu ceea ce este deja scris, pentru că nimic nu poate fi adăugat sau scos din Cuvînt.

Dr. Lee Vayle scrie chiar acum cartea, „Biserica Laodicea“. Este o carte interesantă. Va fi tipărită curînd. Noi facem acum ultima corectură.

Noi mai discutăm asupra conținutului, unde oamenii au venit la mine şi au întrebat: „Frate Branham, acele tunete pe care le-a tunat glasul şi care i-a spus la Ioan, 'nu le scrie, ci pecetluieşte-le', sînt cele şapte tunete care vor fi descoperite în zilele de pe urmă?“ EL a spus către Ioan: „Priveşte şi nu scrie nimic.“ (Apoc. 10, 4). Trebuie să rămînă pecetluite în carte pînă în zilele de pe urmă.

Mulți mi-au spus, chiar şi teologi: „Frate Branham, tu cu experiența ta cu Domnul pe care ți-a dat-o pentru poporul Său, tu ai fi în stare să scrii o Biblie despre ceea ce Dumnezeu ți-a descoperit prin Cuvîntul Său.“ Eu am spus: „Asta poate este corect.“ Vedeți, ei căutau să mă prindă. Eu am spus: „Dar eu nu pot să fac aşa ceva.“ El a spus: „De ce nu poți, la tine sînt toate condițiile necesare pentru aşa ceva.“ Eu am spus: „Vezi, pentru că nu se poate adăuga sau scoate ceva din Cuvînt.“ Apoi a întrebat: „Acum, aceste şapte tunete care au tunat, nu este asta o descoperire pe care o va da unui

bărbat?“ Eu am răspuns: „Nu, domnul meu. Asta ar însemna să scoți sau să adaugi ceva la Cuvînt.“

Totul este descoperit aici, iar cele şapte peceți sînt descoperite şi ne arată ce a fost descoperirea. Vedeți voi, El este încă Cuvîntul. Voi nu puteți ieşi din acest Cuvînt. Duhul lui Dumnezeu nu va părăsi acest Cuvînt niciodată. El va rămîne întotdeauna cu Cuvîntul Său, pe unii orbindu-i iar altora deschizîndu-le ochii. Dacă vreți s-o aveți altfel, voi sînteți o scrisoare scrisă, citită de fiecare, pentru că nu puteți să adăugați nimic cu alte cuvinte: Cuvîntul descoperit al lui Dumnezeu.

Vreau să vă arăt ceea ce vreau să spun; cînd Petru şi Ioan s-au ridicat în Fap. 4, 13 pentru a vorbi, oamenii credeau că au în fața lor oameni neînvățați şi neştiutori. Ei nu aveau şcoală, dar ei primeau cunoştința de la Cel ce era cu ei, Isus. Ei nu erau învățați, dar ei erau scrisori vizibile. Oamenii citeau în ei, că ei erau cu Isus, pentru că Isus se făcea de cunoscut prin ei Hristos învăluit în trupurile lor descoperit, adus la viață, exact cum era El în Moise.

Atunci cînd Cuvîntul era în Moise, El era Dumnezeu în trup. Cînd era în Isus, era Dumnezeu în trup. Singurul lucru pe care El îl făcea, era schimbarea formei Sale de arătare, dar nu Cuvîntul Său şi nici natura Sa. EL este acelaşi ieri, azi şi în veci. EL îşi schimbase doar chipul Său. EL se schimbase din Noe în Moise; EL se schimbase din Moise în David, în Iosif, şi aşa mai departe pînă cînd a venit în plinătatea dumnezeirii în trup (Col. 2, 9). Dar El este tot acelaşi Dumnezeu. Eu sper că asta vă luminează. ESTE ACELAŞI DUMNEZEU, dar El se foloseşte numai de o altă învelitoare.

EL s-a ascuns în reformatori. EL a venit în epoca lutherană şi în toate celelalte epoci, pînă cînd va veni la sfîrşit în forma desăvîrşită … dar înainte de asta trebuie să se ridice din nou un prooroc. EL aruncă înainte umbra Cuvîntului, arătînd şi descoperind ceea ce s-a făcut şi ceea ce nu este încă împlinit pentru ca Biserica să nu rămînă fără cunoştință. Apoi dacă şi asta se stinge, aşa cum a spus Ioan: „Eu trebuie să scad, El trebuie să crească“, vine totul în tot la încheiere. EL S-a descoperit în plinătatea Sa prin Luther, Wesley, prin epoca penticostală şi mai departe.

Moise era Cuvîntul în acele zile, pentru că lui i se adresase Cuvîntul. El primise Cuvîntul pentru acele zile. Iosif era Cuvîntul în acele zile, reflectînd tabloul lui Hristos. Cînd a venit Isus, El era Cuvîntul în plinătatea Sa pentru că întregul plan de mîntuire era în El. Întregul plan de mîntuire nu era în Moise, nici în Iosif, nici în Ilie. Ei erau doar o parte din Cuvînt arătînd într-acolo. Acum rețineți acest punct, aici vine deosebirea. Planul întreg nu era în ei, ei arătau doar spre acesta. De aceea, după venirea lui Isus, plinătatea Cuvîntului, noi nu mai putem să arătăm spre altceva pentru că totul arată spre El, spre Cuvînt. Aceasta este descoperirea deplină. Nimic nu poate fi scos sau adăugat.

Toate aceste perdele erau umbre ale Lui, Cel care urma să vină; iar atunci cînd a venit, El a fost desăvîrşit.

> „*După ce a vorbit în vechime părinților noştri prin prooroci, în multe rînduri şi în multe chipuri, Dumnezeu, la sfîrşitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul, pe care L-a pus moştenitor al tuturor lucrurilor, şi prin care a făcut şi veacurile“* (Evrei 1, 1-2).

Dumnezeu vorbise prin perdele prooroci, dar în aceste zile din urmă a vorbit prin Fiul Său, Isus Hristos. Fiul lui Dumnezeu a fost descoperit pe Golgota.

Dacă noi sîntem botezați în El conform 1 Cor. 12, 13, atunci devenim identici cu El. Dacă noi sîntem cetățeni americani, sîntem identificați cu această națiune. Ce este această națiune, sînteți şi voi. Aşa este? Voi sînteți identici cu strălucirea voastră şi voi sînteți identici cu ruşinea voastră. Voi sînteți legați de această țară. Voi sînteți americani, astfel vă îmbrăcați cu America. Aleluia!

Eu eram cu George Washington cînd a traversat Delaware. Eu sînt legat de el. Aşa este. Eu stăteam cu Abraham Lincoln la cuvîntarea lui în Gettysburg. Eu am fost cu soldații în Iwo Jima cînd au ridicat steagul. Eu sînt un american şi eu sînt legat de ei. Acum, dacă sînt un american, eu port toată ruşinea care a existat în revoluție pentru că sînt un american.

Tot aşa eu sînt legat de El ca creştin. Eu eram cu Noe cînd a intrat în corabie. Eu eram cu Moise cînd a ieşit din Egipt. Eu eram cu Ilie pe muntele Carmel. O, da! Glorie Dumnezeului nostru, Aleluia! Sigur că am fost cu El legîndu-mă singur cu El în moartea Sa de pe Golgota, în timp ce am murit

pentru lucrurile lumeşti şi toate aceste tradiţii. Eu am fost cu El în dimineaţa învierii cînd El a înviat din morţi. Eu eram cu El în ziua pogorîrii Duhului Sfînt la rusalii, cînd Duhul Sfînt a venit jos ca un vuiet de vînt puternic. Tot ce era El sînt şi eu. Tot ce sînt eu era şi El. Amin! Dacă am murit cu El atunci sîntem legaţi de El.

Tot ceea ce este acestă naţiune, sînt eu. Eu sînt mîndru că sînt din această naţiune. Eu sînt pregătit să port ocara ei! Eu sînt pregătit să port ocara unui american. Aşa este, dar cu atît mai mult eu sînt dispus să port ocara Domnului Isus Hristos. Eu doresc să fiu identic cu El.

Cînd s-au întors apostolii, după ce au văzut cum a fost batjocorit Domnul Isus, ei ştiau că este o mare onoare să poarte ocara Numelui Său. Eu sînt fericit că sînt unul dintre cei care se identifică azi cu Cuvîntul care este Hristos.

Dacă sîntem botezaţi în El, noi vom fi legaţi cu El în chipul Său; însemnaţi cu Cuvîntul Lui care este El. Dacă eu sînt în Hristos, atunci sînt Cuvîntul Lui; pentru că El este Cuvîntul. Ce fel de loc ocup eu atunci, dacă Cuvîntul este descoperit sau făcut de cunoscut? Dacă El este slava-descoperirii, atunci eu sînt o parte a acesteia. Amin!

Tainele lui Dumnezeu care ne-au fost descoperite în aceste zile, sînt aduse prin acelaşi mesager ceresc care le-a făcut de cunoscut în acele zile oamenilor. Stîlpul de foc care l-a trimis pe Moise, care a scris Vechiul Testament, este acelaşi stîlp de foc care s-a arătat lui Pavel pe drumul Damascului şi Pavel a scris Noul Testament. Gîndiţi-vă la Matei, Marcu, Luca şi Ioan, ei au scris numai ceea ce au văzut; dar Pavel a posedat descoperirea pentru că el se întîlnise personal cu stîlpul de foc.

Iosif şi toţi ceilalţi au scris ceea ce s-a întîmplat în timpul lor, dar cînd s-a ridicat Moise, el poseda descoperirea. El se întîlnise cu stîlpul de foc, iar lui Moise i se descoperise taina despre începutul din Gen. 1, pentru că el a scris primele cinci cărţi din Biblie. El s-a întîlnit cu Dumnezeu în chipul stîlpului de foc; ascuns într-un stîlp de foc.

Pavel Îl întîlnise pe drum, iar ucenicii au scris tot ce au văzut că a făcut El, dar Pavel poseda descoperirea. El a plecat pentru trei ani în Egipt pentru a se adînci în lucrarea Domnului. El văzuse că Dumnezeul Vechiului Testament era Isus al Noului Testament. El poseda descoperirea şi a explicat: „… n-am vrut să¼ mă împotrivesc vedeniei cereşti“ (Fap. 26, 19 b).

Gîndiţi-vă numai, acelaşi stîlp de foc care a venit peste acei bărbaţi, care au scris Biblia, este acelaşi stîlp de foc care este azi aici, tălmăcind Biblia. Cît de mult Îi mulţumim azi. Ce mîngîiere, ce legătură! În ceasul acesta sînt aşa de bucuros că mă identific cu El încît nu mai ştiu ce să fac. Eu doresc să fiu mai legat de El, mai mult decît de baptişti, metodişti, presbiterieni şi tot restul din ei. Legaţi prin acelaşi Cuvînt în care se află slava descoperirii şi însăşi descoperirea.

Stîlpul de foc a apărut vizibil în mijlocul nostru mărturisind despre adevărul mesajului, exact cum a făcut-o El pe muntele Sinai. Gîndiţi-vă că înainte de apariţia mesajului propriu-zis, Moise a predicat poporului Israel şi i-a scos afară din Egipt. Aceasta s-a întîmplat înainte ca poruncile să fie date, sau acum înainte ca poceţile să fie descoperite. Dar Dumnezeu a venit în stîlpul de foc înaintea poporului şi a dovedit prin aceasta că Moise a fost trimis de El. Moise le-a spus, că el L-ar fi văzut în tufişul de foc şi că i-a vorbit despre ieşirea lor din robie. Acum, în zilele acestea din urmă, noi vedem acelaşi stîlp de foc printre noi, acelaşi Cuvînt vorbind. Dar El nu numai că vorbeşte prin acest Cuvînt, ci îl şi tălmăceşte descoperindu-l şi dovedind că acesta este adevărul. Oamenii nu au nici o posibilitate de a se îndoi, chiar dacă nu doresc acest Cuvînt. Dar gîndiţi-vă, cine păcătuieşte cu voia după ce a primit cunoştinţa despre adevăr, pentru acela nu mai există jertfă pentru păcatele lui (Evrei 10, 26). Observaţi numai, stîlpul de foc a fost trimis lui Moise şi lui Pavel care au scris Biblia, este acelaşi stîlp de foc azi şi este trimis pentru a descoperi. O, ce har al lui Dumnezeu! Este Dumnezeul nostru, care nu se schimbă, care a împlinit făgăduinţa din Mat. 28, 20: „ŞI IATĂ CĂ EU SÎNT CU VOI ÎN TOATE ZILELE, PÎNĂ LA SFÎRŞITUL VEACULUI.“ şi la fel şi Ioan 14, 12: „VA FACE ŞI EL LUCRĂRILE PE CARE LE FAC EU“, acum se împlineşte şi Luca 17, 30: „TOT AŞA VA FI ŞI ÎN ZIUA CÎND SE VA ARĂTA FIUL OMULUI“, şi se împlineşte şi Mal. 4, 5-6: „IATĂ VĂ VOI TRIMITE PE PROOROCUL ILIE, ÎNAINTE DE A

VENI ZIUA DOMNULUI, ZIUA ACEEA MARE ŞI ÎNFRICOŞATĂ. EL VA ÎNTOARCE INIMA PĂRINȚILOR SPRE COPII, ŞI INIMA COPIILOR SPRE PĂRINȚII LOR, CA NU CUMVA, LA VENIREA MEA, SĂ LOVESC ȚARA CU BLESTEM!“

EL va restitui credința poporului prin Cuvîntul original de la rusalii. O, da, El a murit pentru a ni se descoperi. Acum lăsați-ne să murim pentru tradițiile noastre, denominațiunile şi toate aceste lucruri pentru a-L descoperi şi altora.

Observați, în templul cel vechi, lumina slavei descoperirii se afla deasupra Cuvîntului. Cuvîntul este sămînța. EL a adus pîinea pentru punere înainte numai pentru cel credincios. Sîngele era deasupra legămîntului, iar sîngele care este apa care aduce la viață grîul, sămînța care este Cuvîntul. Aşa cum a spus Isus:

> *„Şi, după cum a înălțat Moise şarpele în pustie, tot aşa trebuie să fie înălțat şi Fiul Omului, pentruca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață vecinică. Fiindcă atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentruca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibe viață vecinică"* (Ioan 3, 14-16).

Moise a lovit stînca în pustiu pentru a scoate apă prin care să fie salvat un popor care se prăbuşea. Sîngele care a ieşit din El (Hristos) este apa spălării prin Cuvînt. „Ca s-o sfințească, după ce a curățit-o prin botezul cu apă prin Cuvînt.“ (Ef. 5, 26).

Apa aduce viață pentru sămînță şi a dus slava-descoperirii, care străluceşte peste Cuvîntul adevărului, aducînd pîinea. Gîndiți-vă că această pîine era numai pentru un popor ales. Este o dovadă pentru voi că ați intrat în spatele perdelei în prezența Sa unde se află Cuvîntul (nu dogme ci Cuvîntul). Dacă vedeți slava descoperirii care luminează peste Cuvînt, aceasta aduce făgăduința la suprafață.

„Eu am intrat prin perdeaua ruptă,
unde nu încetează slava niciodată,
Aleluia, Aleluia!
Eu trăiesc în prezența Împăratului.“

Perdelele vechi ale denominațiunilor au fost rupte. Eu am pătruns înăuntru în slava-descoperirii şi eu văd cine este Domnul! Eu văd Cuvîntul descoperit, despre care El a spus, că El Îl va descoperi în acest timp din urmă. Eu văd cum creşte lucrarea. Eu văd copiii care cred, ei mănîncă pîinea slavei care rezultă din bogăția Cuvîntului. Amin! Ce ceas minunat trăim noi! Acest Cuvînt trebuie să crească, dar pentru a creşte trebuie ca sămînța să ajungă într-un pămînt potrivit. Dacă Dumnezeu dăruieşte o făgăduință, iar aceasta ajunge la o inimă curată, atunci ea nu poate da greş.

Noe a aşteptat a sută douăzeci de ani. Avraam l-a aşteptat douăzeci şi cinci de ani pe moştenitor. Dar Dumnezeu a spus că aşa va fi, iar prin această fagăduință totul este reglementat. Vedeți, Cuvîntul era acolo şi prin credință s-a împlinit. A adus rezultate. A adus lui Avraam un fiu. A adus ploaia. A adus urgia. A adus fecioara care a primit sarcina; pentru că proorocul a spus: „O fecioară va naşte.“ Nu exista îndoială asupra făgăduinței încît fiecare fată putea să meargă să-şi pregătească hăinuțe pentru un baby, căci proorocul Isaia era un prooroc dovedit, confirmat de Dumnezeu.

Domnul a spus: „EU le voi da un semn supranatural, un semn mare; pentru că o fecioară va fi însărcinată.“ Cînd au auzit acei oameni credincioşi, ca şi voi toți, pe prooroc vorbind aceste cuvinte, fiecare din bărbați şi-a spus: „Asta va fi fiica mea.“ O, da. Fiecare s-a dus să cumpere papucei, căciulițe şi toate celelalte, se pregăteau pentru că ştiau că fiica lor va fi aceea care va primi copilul. Dar generația aceea a trecut.

Proorocul acesta confirmat de Dumnezeu, cum putea el să spună ceva care nu corespunde? Trebuia să fie aşa! După optsute de ani, fecioara a născut un copil. „Cerul şi pămîntul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece.“ (Mat. 24, 35). „În zilele de pe urmă, zice Dumnezeu …“ (Fap. 2, 17). Vedeți, aici sîntem.

Aşa cum soarele transformă sămînța din slavă în slavă, tot aşa şi noi devenim tot mai

asemănători Lui, în timp ce trăim în prezența Sa, noi sîntem transformați în chipul Lui, dacă umblăm cu El.

Observați cum ajută soarele dacă plantăm o plantă. Sămînța moare, dar în interiorul sămînței este viața. Viața apare la suprafață şi tulpina creşte în sus. Dar tulpina nu arată aşa cum arăta sămînța la început. Dar aşa a fost cînd Luther s-a ridicat ca o tulpină. Tulpina a crescut mai departe şi a ieşit un spic. Aceasta a fost trezirea prin Wesley. Asta nu era aşa cum erau celelalte treziri. Apoi a venit mişcarea penticostală care a adus cu sine botezul cu Duhul Sfînt.

Ce s-a întîmplat după aceea? Urechile noastre s-au făcut surde şi era totul greşit şi invers, pentru că lucrarea nu arăta ca şi Cuvîntul. Nu seamănă încă cu sămînța-originală care a fost semănată. Dar Dumnezeu mai este încă aici. Ce se întîmplă acum? La sfîrşit totul se îndreaptă înapoi la sămînța originală.

Tulpina cea mică a crescut, dar nu era încă sămînța-originală. Aşa a fost cu mesajul lui Luther. Apoi au venit ceilalți mesageri ca Finney, Sankey, Knox, Calvin şi alții. Ei posedau un mesaj, dar ei nu posedau încă descoperirea deplină, pentru că nu era încă timpul. Voi nu puteți treiera spicul, dacă nu este încă vremea. Dar la sfîrşit, totul revine la sămînța-originală care a fost pusă în pămînt.

Dumnezeu lucrează conform naturii. EL a fost născut ca Miel. Din cauza aceasta El S-a născut în grajd. Mieii nu se nasc în pat. EL a fost dus la Golgota pentru că oile sînt duse. Chiar şi la abator oile sînt conduse de o capră. Voi ştiți asta. O capră le conduce pentru că ele trebuie conduse. Astfel a fost condus Isus la moarte pentru că El era Mielul. EL era identificat prin natura Sa. Din cauza aceasta El s-a născut în martie sau aprilie, nu în decembrie. Pe vremea aceea ar exista acolo zăpadă înaltă de douăzeci de picioare. EL nu era un zeu roman al soarelui, ci era Fiul lui Dumnezeu. Ziua Lui de naştere era în legătură cu întreaga natură, nu ziua de 25 decembrie cum afirmă romanii. Ei serbează după sistemul solar. Ei țineau circurile lor romane în ziua respectivă şi o numeau ziua de naştere a zeului soare. Apoi au încercat s-o transforme în ziua de naştere a „Fiului lui Dumnezeu".

Acum fiți atenți, după ce tulpina s-a format, după ce spicul este format, după ce grîul a intrat în spic, aceasta trebuie să ajungă la plinătate, iarăşi înapoi la grîul normal. Gîndiți-vă, sămînța trebuie fecundată. Dacă nu este fecundată, atunci nu poate avea viață. În afara acestor mesaje nu va ajunge nimic la viață. Aceste mesaje trebuie să producă viață.

Gîndiți-vă, că aceeaşi viață care era în tulpină, este şi în grîu. El se transformă singur în original. EL S-a descoperit singur ca „Fiu al Omului", grîul, care a fost pus în pămînt. Înțelegeți mesajul?

Grecii ziceau: „Domnule, noi vrem să-L vedem pe Isus." Isus le-a zis: „Adevărat, adevărat vă spun, că dacă grăuntele de grîu, care a căzut pe pămînt, nu moare, rămîne singur; dar dacă moare, aduce multă roadă." (Ioan 12, 24). Data următoare El S-a descoperit într-o altă formă de la tulpină la spic şi aşa mai departe acelaşi Duh, dar într-o altă formă. Dar ultima fază din acest grîu se întoarce din nou în grîul-original. Aşa este? Slujba Lui merge peste anii reformei, înapoi la Cuvîntul original.

Cuvîntul vine la prooroc, iar El a făgăduit în Mal. 4, 5 că va readuce credința poporului la grîul original. Bobul de grîu care a căzut în pămînt, este din nou aici şi este acelaşi. Grîul trebuia să parcurgă toate aceste trepte. El a crescut ca Fiu de Dumnezeu, acum Se descoperă ca Fiu al Omului, apoi se va descoperi ca Fiul lui David pe tron. Uitați-vă la cei trei fii este exact aşa! Este din nou originalul, El Însuşi în slujba desăvîrşită. Acum nu va mai fi un om sau vreo denominațiune, cum s-au înălțat în timpul epocilor, ci Însuşi Dumnezeu descoperit, descoperindu-Se conform făgăduințelor din Luca 17, 28; Mal. 4, 5-6 şi Evrei 13, 8.

În care timp trebuia să aibe loc această lucrare? Atunci cînd sămînța împărătească a lui Avraam îl va aştepta pe Fiul făgăduit! Toate simbolurile din Vechiul Testament trebuie să se împlinească. Dumnezeu S-a arătat seminției fireşti a lui Avraam în chip de om înaintea distrugerii (Gen. 18), şi Isus a spus că lucrarea se va repeta pentru sămînța împărătească în acelaşi fel, înainte ca Fiul făgăduit să se întoarcă.

Acolo, în spatele perdelelor care ascundeau slava Lui, nu era nimic frumos ce ne-ar fi plăcut; nici

în trupul Lui nu era nimic ce ne-ar fi atras privirea. Acei greci L-au văzut ca un om mic, bătrîior, cu umerii atîrnînd, poate vreo treizeci de ani şi cu o barbă sură. Nu era ceva deosebit de văzut la El. Biblia spune: „N-avea nici frumusețe, nici strălucire ca să ne atragă privirile, şi înfățişarea Lui n-avea nimic care să ne placă.“ (Is. 53, 2 b). EL nu arăta ca un împărat, dar oh, ce se afla în partea interioară! Un grup mic de „fanatici sfinți“ cum sînt ei numiți, într-o clădire supraîncălzită de mulțime. La aceşti oameni nu găseşti nimic ce ar putea atrage privirea, dar ce este pe partea interioară! Eu sînt sigur că multor inimi le sînt ascunse aceste lucruri.

Dacă sînteți o dată pe partea interioară, atunci puteți să vedeți. Dar cum puteți ajunge înăuntru? Prin strîngere de mîini sau aderare? Nu! Numai dacă sînteți născuți înăuntru. Voi trebuie să muriți şi să vă eliberați de perdelele şi de eu-l vostru vechi, ca să se nască ceva nou. Părăsiți vechile perdele.

Voi predicatori, eu doresc ca să mă ascultați acum. Eu voi încerca să uşurez totul, pentru ca să fiți siguri că ați primit-o şi voi. Dacă sînteți odată de partea interioară a perdelei, sub slava descoperirii, să nu luați Cuvîntul şi să-L prezentați pe Isus ca pe un ghicitor al viitorului! Nu, nu aşa cum o fac denominațiunile de azi numind-o telepatie, nebuni sfinți sau Beelzebul. Slava descoperirii nu-L prezintă în felul acesta. Slava-descoperirii aduce la coacere sămînța Cuvîntului care a fost făgăduit pentru timpul acest timp şi Îl arată pe El ca Trandafirul din Saron. Această slavă descoperită produce creşterea sămînței, Trandafirul din vale, Pîinea vieții, Alfa şi Omega, acelaşi ieri, azi şi în veci.

EL este partea credinciosului. Slava-descoperirii descoperă credinciosului că El este acelaşi azi, ieri şi în veci, şi nu că aceste zile s-ar fi încheiat sau că El a murit şi cu asta totul s-a încheiat. De aceea, prietene, dacă tu crezi aşa ceva, DACĂ TU CREZI ASTA, înseamnă că tu nu ai luat contact niciodată cu slava-descoperirii!

Cum se poate descoperi slava lui Dumnezeu vreodată în trei persoane?

Cum se poate descoperi vreodată slava lui Dumnezeu în botezul în Numele Tatălui, Fiului şi al Duhului Sfînt, dacă în Biblie nu a fost botezată niciodată vreo persoană în felul acesta? Cum Îl poate îngrădi slava lui Dumnezeu numai într-un apostol, dacă El este acelaşi ieri, azi şi în veci? Voi vedeți, dacă slava lui Dumnezeu este descoperită atunci aceasta aduce cu sine exact numai Cuvîntul făgăduit.

Din cauza aceasta El trebuia să învelească fața lui Moise, pentru că în El era Cuvîntul. EL l-a învăluit pe Isus ca pe un om mic şi smerit, pentru ca ei să nu-L vadă pe Iehova; tot aşa El se ascunde şi în zilele noastre în vase pămînteşti prin perdeaua-descoperirii. Pe dinafară ei arată ca o grupare de „fanatici sfinți“, dar pe partea interioară este ascunsă slava-descoperirii.

EL aduce la coacere grîul din care ne hrănim. Din cauza aceasta veniți de la sute de km din țară. Aceasta este hrană pentru credincioşi. Gîndiți-vă că pîinea din templu era numai pentru cel credincios. Slava lui Dumnezeu păstra pîinea din cer ca să nu se strice. Gîndiți-vă la asta, că mana care venea din cer, rămînea prin această slavă-lumină de la o generație la alta în păstrare (Evrei 9, 4), în timp ce afară se strica deja după o noapte. Era necurată.

Cei ce se află în afara slavei-lumină, spun că zilele minunilor au trecut, totul este fanatism, dar pe partea interioară …

Cu scurt timp în urmă s-a găsit sămînță de floarea soarelui într-o şură din Egipt care este de pe vremea lui Iosif … aproape de patru mii de ani! Ei au pus sămînța în pămînt, iar sămînța a venit la viață. De ce? Pentru că avea viață în ea.

Ce altceva ar putea face azi slava-descoperirii, decît să vă ducă în spatele perdelei pentru ca să-L puteți vedea pe Dumnezeu înaintea voastră? Ca să vedeți cine este Dumnezeu, stîlpul de foc. EL este ascuns într-un trup omenesc. Pîinea, Cuvîntul, prin care trebuie să trăim în aceste zile, prin făgăduințele Lui. Slava descoperirii aduce pîinea la coacere, pîinea pentru credincioşi. Cuvîntul acesta era scris de ani de zile pe paginile Bibliei, Cuvîntul pentru toate timpurile.

Pentru denominațiuni aceasta este o piatră de poticnire. De-a lungul anilor, în timpul lui Luther, Wesley, Zwingli, Finney, John Smith, Knox, toți s-au împiedicat de ei. Ce trebuie să se întîmple în

zilele din urmă? Ce înseamnă a fi descoperit? Înseamnă a aduce la cunoştinţă. Ce legătură are aceasta cu Mal. 4, 5? Trebuie să îi întoarcă pe oameni la piatra de poticnire pentru a răsturna tradiţiile şi să descopere pîinea slavei-lumină. Observaţi numai cum ajunge la coacere şi ce produce ceea ce este scris. Pentru denominaţiuni este o piatră de poticnire sau o grămadă de fanatici, dar noi credem.

Aşa cum s-a spus în Apoc. 10, 7; urmează ca tainele lui Dumnezeu care sînt ascunse pe paginile acestei Biblii, în toate timpurile din trecut, să ajungă la desăvîrşire. Acestea vor fi aduse la cunoştinţa poporului în epoca îngerului al şaptelea şi a mesajului său. Aşa este?

Ce a spus El acum un an şi jumătate sau doi ani? „Du-te jos în Tucson. Să fii în nordul Tucsonului, iar acolo va avea loc un cutremur.“ Apoi urmau să fie deschise peceţile. Peceţile au descoperit toate aceste lucruri şi ne-au întors la Piatra unghiulară exact aşa cum a spus-o El. EL ne arată că aşa ceva nu poate veni de la oameni. Întotdeauna Cuvîntul se dovedeşte a fi exact şi nu poate fi altfel.

Ce este? Este mîna lui Dumnezeu înaintea ochilor noştri. Dar asta este numai pentru un grup mic, ascuns într-un trup omenesc, din cauza aceasta El este ascuns pentru lumea de afară. EL este ascuns pentru lumea de afară, dar se descoperă pruncilor, celor ce sînt dornici să înveţe. Orice pildă din Biblie, fiecare tip din Biblie, se face de cunoscut înaintea ochilor noştri. Acelaşi Dumnezeu în stîlpul de foc care a scris Biblia, ambele Vechiul şi Noul Testament. EL este aici arătînd şi descoperind ceea ce înseamnă. EL a tîlcuit lucrurile din trecut înaintea ochilor noştri.

Voi ziceţi: „Şi noi avem o astfel de tîlcuire.“ Atunci lăsaţi-o să se întîmple ca să vedem ceva descoperit. Isus a spus: „Dacă nu fac lucrările Tatălui Meu, atunci să nu Mă credeţi“ (Ioan 10, 37). Trebuie dovedit; dar nu în felul cum au făcut-o cu Domnul Isus, cînd i-au legat ochii, L-au lovit şi au spus: „Dacă eşti un prooroc, atunci spune-ne cine Te-a lovit.“ (Mar. 14, 65) sau (Mat. 4, 3) „Dacă eşti Fiul lui Dumnezeu, porunceşte acestor pietre ca să devină pîine.“ Aşa ceva vine de la satana. „Dacă eşti Fiul lui Dumnezeu coboară de pe cruce“ (Mat. 27, 42). Eu nu spun în felul acesta, dar vreau să spun despre descoperirile pe care trebuia să le facă conform Sfintei Scripturi.

Acum, aşa cum este descoperită Apoc. 10, tot aşa au fost făcute de cunoscut tainele lui Dumnezeu, aşa cum a făgăduit-o cartea aceasta pecetluită cu şapte peceţi. Acum lăsaţi ca credinţa voastră să se odihnească în El, El care este Cuvîntul, că dacă vine în Apoc. 19, Cuvîntul lui Dumnezeu va fi numit călărind pe un cal alb, iar cetele cereşti vor fi împreună cu El.

Străpungeţi perdeaua denominaţională a teologiei; străpungeţi perdeaua denominaţională a tradiţiei; străpungeţi toate aceste perdele care Îl ascund de faţa voastră. Voi femeilor, străpungeţi perdeaua mîndriei. Voi sînteţi fiicele Împăratului, deci lucraţi şi trăiţi corespunzător. Străpungeţi fiecare din aceste perdele. Indiferent ce spun gradele academice în contradicţie cu Biblia. Străpungeţi aceste perdele! Noi am păşit prin perdeaua ruptă, noi sîntem acum de partea cealaltă. Dacă aţi face măcar un singur lucru, să străpungeţi aceste tradiţii vechi şi toate celelalte lucruri şi veniţi la El, atunci Îl veţi vedea pe Biruitorul Atotputernic. Cuvîntul făgăduinţei descoperit pentru această epocă! Voi Îl veţi vedea pe Dumnezeul Atotputernic descoperit aici în mijlocul nostru.

Dumnezeul Atotputernic nu este birut de tradiţii, deşi ei au încercat să-L ascundă. Ei L-au ascuns de-a rîndul anilor, dar vremea făgăduinţei se apropia. Dumnezeu a trezit în trecut pe un Moise şi El i-a eliberat pe copii Săi de toate lucrurile. EL este de neînvins. „CERUL ŞI PĂMÎNTUL VOR TRECE, DAR CUVINTELE MELE NU VOR TRECE.“ EL este acelaşi ieri, azi şi în veci. Dar atunci cînd s-a întîmplat, ei au spus că este de la satana. Asta nu schimbă Cuvîntul nici cu o virgulă. EL rămîne pentru cel credincios tot Dumnezeu, Biruitorul Atotputernic, acelaşi ieri, azi şi în veci conform naturii şi Cuvîntului Său (Evrei 13, 8).

Nu demult a avut loc o licitaţie unde urma să fie vîndută o violină veche. Acţionarul a spus: „Ce oferiţi pentru instrument?“ Ei au luat violina cea veche în mînă. Aceasta nu arăta prea bine, iar acţionarul nu a primit nici o ofertă. La sfîrşit i s-a oferit un dolar sau ceva mai mult. Dar acolo stătea cineva care se gîndea că nu este bine ca violina să fie vîndută la un astfel de preţ şi s-a dus acolo şi a luat instrumentul. El a trecut cu degetele peste coarde, apoi a luat arcuşul, l-a uns puţin şi a cîntat

cîteva suite. Cînd a făcut lucrul acesta, fiecare din cei prezenți au început să plîngă pentru că nu mai auziseră niciodată în viața lor o astfel de muzică. Apoi acționarul a spus: „Cît se oferă?“ „Două mii!“ „Cinci mii!“ „Zece mii!“ Vedeți voi ce a fost asta? A fost mîna maestrului care a descoperit ce era ascuns în acest instrument vechi.

Azi este acelaşi lucru. Cartea aceasta veche este toată ruptă, mulți au rîs de ea, au ars-o, s-au făcut glume, dar a venit timpul cînd se ține o licitație a denominațiunilor în consiliul mondial al bisericilor. Ei vînd acolo de parcă nu interesează pe nimeni nimic. Va veni o licitație cu vînzare a denominațiunilor; dar gîndiți-vă că acolo, în cartea aceasta veche, este ceva, o făgăduință în legătură cu o persoană aleasă dinainte, cineva care este rînduit pentru a veni într-o zi să deschidă cartea pentru inimile alese dinainte, să-i aducă la viață şi să descopere făgăduințele care sînt în această carte. Poate că din exterior totul pare ca o grupare de „fanatici sfinți“ sau ceva asemănător, dar mîna Maestrului va descoperi Cuvîntul şi atunci va fi mai mult decît un „fanatic sfînt“. Asta este pentru fiecare dintre noi. Nu este aşa, prieteni? Nu este un grup de fanatici, depinde doar în ce fel de mînă se află arcuşul. Să ne rugăm.

Tatăl nostru ceresc, prin credință Îl văd azi pe Maestrul acestei cărți vechi, această carte pe care ei au schimbat-o cu o carte a dogmelor. Ei au încercat să facă comerț cu ea, iar acum fac schimb cu un consiliu mondial bisericesc unde oamenii sînt din toate categoriile, începînd de la comunişti şi atei. Vînzarea a început, Doamne.

Dumnezeule, păşeşte înainte. Tu sigur o vei face. Trimite-ne proorocul, Doamne, care va lua arcuşul, acest Cuvînt şi care va dovedi că Isus Hristos este acelaşi ieri, azi şi în veci. Doamne, mulți îşi vor vinde viața. Ei vor arunca vechile tradiții şi vor străpunge perdeaua. Ei doresc asta, Doamne. Ei vor da totul ca să-L primească pe Isus.

Doamne, eu cred că Tu le-ai dovedit acum, pentru că ei au venit de pretutindeni. Ei jertfesc banii lor şi fac totul ca să vină la adunare pentru că au găsit acest mărgăritar scump. Celelalte lucruri înseamnă puțin pentru ei. Binecuvîntează-i pe toți, Tată.

Pe platforma aceasta sînt batiste. Poate unii vor pleca deja în seara aceasta înainte de a începe serviciul de vindecare. O, Doamne veşnic, priveşte spre noi. Eu ştiu că Tu eşti aici. TU eşti învăluit. Eu trimit această legătură de batiste, şorțuri, papuci de copii, de baby, ca o amintire, ca un semn că în dimineața aceasta a fost predicat Cuvîntul Tău; iar ca credincios, eu pun mîinile peste acestea şi dovedesc că eu cred. Prin credință fiecare din clădire face acelaşi lucru, Doamne. Fie ca bolnavii să fie vindecați.

TU poți să faci să se audă Cuvîntul, Doamne, cum a făcut-o violonistul acela pe violina lui. Fă-o aşa, Doamne. Lasă să răsune tonul potrivit prin arcuşul din mîna Maestrului; atunci Îl vom vedea stînd înaintea noastră în claritate. Oare ce se gîndeau oamenii din acele zile cînd nu aveau nimic de dat pentru violina aceea veche. Lor nu le-a plăcut. Ei nu au avut nevoie de ea în casele lor, dar cînd violina a fost luată în mîna maestrului care stăpînea instrumentul, ei au vîndut tot ce aveau numai pentru a intra în posesia acestui instrument. Ei au vorbit şi s-au luptat pentru ea. Dar a fost prea tîrziu. Aşa va fi o dată cînd trîmbița lui Dumnezeu va răsuna şi nu va mai fi timp. Acei ce au fost batjocoriți de toți, care au stat în fața perdelei deschise şi au văzut Cuvîntul descoperit, aceştia vor fi înăuntru. Alții vor striga, dar aşa cum ai spus Tu, va fi prea tîrziu. Mireasa va fi intrată la nuntă; iar acei ce au rămas afară, vor plînge, striga şi vor scrîşni din dinți.

Ajută, Doamne, fiecărei persoane să creadă în dimineața aceasta, Tată. Străpungeți fiecare perdea de necredință şi vedeți-L pe marele Biruitor descoperit în fața credincioşilor. „Şi Eu voi fi cu voi pînă la sfîrşitul pămîntului.“ „Încă o vreme scurtă şi lumea nu Mă va mai vedea, dar voi Mă veți vedea.“

Descoperă-Te nouă, Doamne, cum ai făcut-o întotdeauna. Rămîi cu noi pînă vom sta înaintea Ta. Dacă vei fi transformat după „en morpfe“, vei deveni din nou Fiul Omului şi Fiul lui David. Îngăduie aceasta Doamne, în Numele lui Isus Hristos.